

F. A. D. S. L. 24

1881

1881

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Purchased from the

LEE M. FRIEDMAN
FUND

F A B U L Æ
Æ S O P I

Græcè & Latinè,

NUNC DENUO SELECTÆ:

*Eæ item, quas AVIENUS Car-
mine expressit.*

Accedit RANARUM & MURIUM PUGNA,
HOMERO olim adscripta:

*Cum elegantissimis in utroque libello Fi-
guris, & utriusque Interpretatione, plurimis
in locis emendatâ.*

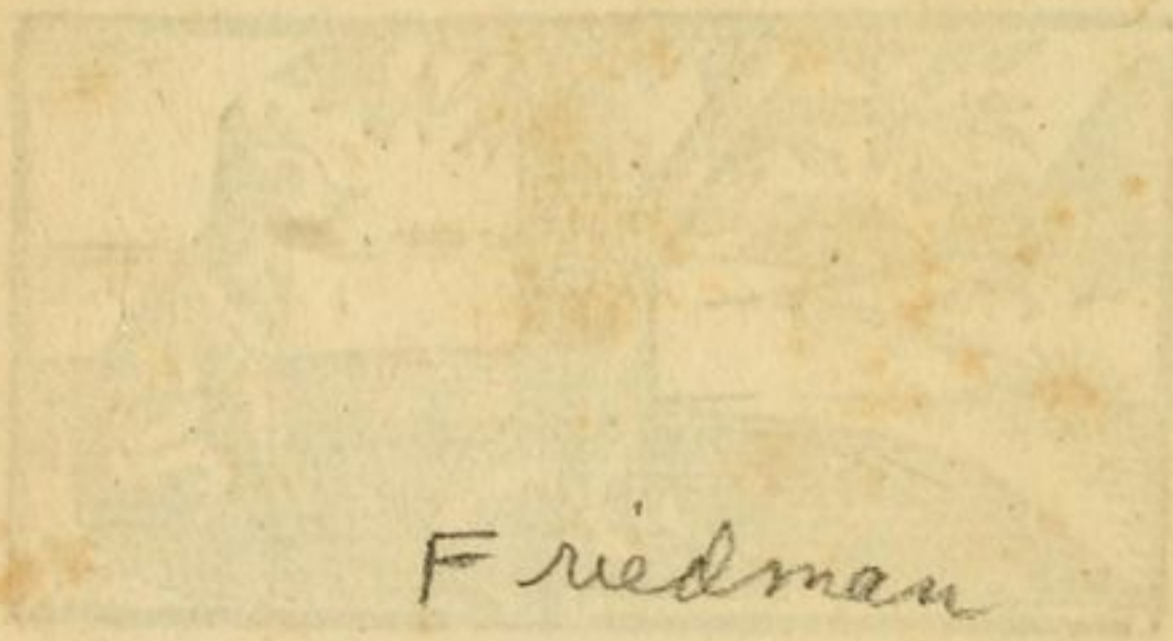
Ex decreto DD. HOLLANDIÆ Ordinum
in usum Scholarum.

A M S T E L O D A M I

Apud R. & J. WETSTEIN, & W. SMITH.
ANNO M. DCC. XXVII.

XA
.64
.727A

Friedman

7-2-65

013

DANIEL HEINSIUS.

DE

ÆSOPI FABULIS

& ejus sapientiâ.

ὍΣΣΗΝ ΕΜΑΣ ἀπαθ, καὶ Αὐθνήν μεγάλην.
μθ.

Ὁ Φρῦξ φρασμοσυνῶν κήσατο καὶ πινυτῶ.
Μῆνθ καὶ σοφίῳ ἀπεμάξατο πάσαν Ὀμήρου,
Συὴ καὶ Ὀδυσσεύς, συῦτε καὶ Ἰλιάδθ.
Πρῶτός θι καὶ πάσαν ἀπώκισε, πλὴν πρὶν ἔσθαι
τῶν μερόπων, ζώοις μίγδα χαρισάμηνθ,
Κερδῶ Ὀδυσσεύς ἔστι Λέων δὲ οἱ ἔστιν Ἀχιλλεύς.
Καὶ Βάτραχον καὶ Μῦν οἶδεν ἀειωρεπέα,
Παίτη δὲ ἀνδρομέλῳ δῆεις φρόνιν ἰδέθ ἔργα,
Αὐτὸν δὲ Κρονίδῳ πάσιν ἐφιστάμηνθ.
Ὡ παίδων μελέθημα, καὶ ἀνέρα πάντα πινύσκων.
Ὡ παίξας σπασθῆς ἀξία καὶ μελέτης.

DANIEL HEINICH

DE

LEOPOLDI FABULIS

et eius fabulis

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

LEOPOLDI FABULIS

12

12

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΙ
 ΣΡΑΤΣ ΕΙΚΟΝΩΝ.
 ΜΥΘΟΙ.

ΦΟΙΤΩΣΙΝ οἱ
 Μῦθοι πρὸς τὸν
 Αἰσωπον, ἀγα-
 πῶντες αὐτὸν,
 ὅτι αὐτῶν ὀπιμελεῖται.
 Ἐμέλησε μὲν γὰρ ἔτι Ὀμή-
 ρῳ Μῦθος, καὶ Ἡσιόδῳ,
 ἔτι ἢ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς
 Λυκάμβῳ· ἀλλὰ Αἰσώ-
 πῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων
 ἐκμεμῦθωται, ἔτι λόγῳ τοῖς
 θεοῖς μεταδίδωκε λόγῳ
 ἕνεκα. Πλεονεξίαν γὰρ ἐκ-
 κόπη· ἔτι ὑβερῶν ἐλαύνει, καὶ

EX PHILOSTRATI
 IMAGINIBUS.
 FABULÆ.

Fabulæ se ad Æso-
 pum, præ amo-
 re quo eum pro-
 sequuntur, quali
 studio discendi confe-
 runt: quippe cui curæ se
 esse vident. Nam & Ho-
 mero quidem & Hesio-
 do, sed & adversus Ly-
 cambem Archilocho,
 cura Fabularum fuit.
 Æsopus vero in hu-
 mana vita describenda
 omnes prope Fabulas

ἀπάτω καὶ ταῦτα λέων
 ἢς αὐτῷ ὑποκρίνεσθαι, καὶ
 Ἀλώπηξ ἐῖπωσθαι, ἢ Δία
 καὶ εἰδὲ ἢ Χελώνη ἀφωσθαι.
 ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθη-
 τὰ γίνονται τῶν τε βίαις
 πραγμάτων. εὐδοκίμεντες
 ἐν οἱ Μῦθοι δὲ τὸν Αἰ-
 σωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς
 θύρας τε ἑφῆ, ταῖσι
 αὐτὸν ἀναδύσονται, ἑσ-
 φανώμεντες αὐτὸν θαλλῆ
 σεφάνω ὁ δὲ, οἶμαι, ἵνα
 ὑφαίνῃ μύθον· τὸ γὰρ μει-
 διαμα τε προζώπυ, καὶ οἱ
 ὀφθαλμοὶ κατα τῆς γῆς
 ἐσῶτες, τῆτο δηλῆσιν.
 οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ
 τῶν μύθων φροντίδες αἶνε
 μένης τῆς ψυχῆς δέονται.
 φιλοσοφεῖ δὲ ἢ γραφὴ καὶ
 τὰ τῶν μύθων σώματα.
 καὶ θηρία συμβάλλεσθαι
 ἀνθρώποις, περὶ ἵστοι
 χορὸν τῶν Αἰσώπων, ἀπὸ
 τῆς ἐμείνε σκηνῆς συμ-
 πλάσσει κορυφαία ἢ τε
 χορῆ ἢ Ἀλώπηξ γέγραπθαι
 χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰ

consumsit. Qui non sine
 ratione, brutis tribuit
 sermonem. Quô & cu-
 piditatem tollit, & libi-
 dinem profligat, & frau-
 dem. Atque hæc ei Leo
 quidam, & Vulpes, &
 si Diis placet, Equus re-
 præsentat. Ac ne Testu-
 do quidem muta hîc est.
 Ex quibus quæ in vitâ
 hominum geruntur, pue-
 ri addiscunt. Habitæ igi-
 tur in precio Æsopi causâ
 Fabulæ, ad fores Sapien-
 tis studiosè accedunt,
 uti vittis coronisque ex
 oleâ involvant ei caput.
 Ille autem Fabulam in-
 tercâ, ni fallor, medita-
 tur. Quod & risus, qui
 in vultu, fixique in ter-
 ram oculi, testantur.
 Quippe Fabulas remissæ
 mentis curam esse haud
 ignoravit pictor. Sapien-
 ter autem Fabulas cor-
 poribus expressit pictu-
 ra: quæ conjugens bru-
 tis

σωπῶ δὲ ἀκόνω τῶν πλεί-
 στων ὑποθέσεων, ὡς περὶ ἡ
 κωμῶδία τῆς Δαῶς.

ri dux picta est Vulpecula, quâ Æliopus in pleris-
 que argumentis administrâ utitur, ut Davô Co-
 mœdia.

tis homines, choro il-
 lum, ex scenâ ejus de-
 sumtô, circumdat Cho-

α'. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
 ΒΑΤΟΣ.

FABULA I.
 Vulpes & Rubus.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀ-
 ναβαίνουσα, ἐπειδὴ
 ὀλιθίσασα κατὰπίπτειν
 ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς
 βοήθειαν Βάτος, καὶ δὴ
 τὰς πόδας ὑπὲρ τοῖς ἐκεί-
 νης κέντροις ἀιμάξασα, &

VULPES sepem cum
 conscenderet, jam-
 que ex lapsu pedum ca-
 tura foret, Rubum in
 subsidium apprehendit.
 Cujus cum aculeis lan-
 cinata, ac conspersa san-
 guine

ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν
εἶπεν, οἴμοι, κατὰφυγῆ-
σάν με γὰρ ἔπι σέ, ὡς ἔπι
βοηθόν, σὺ χεῖρον δίδου
μας. Ἀλλ' ἐσφάλης, ὡς
αὐτὴ, φησὶν ἡ Βάτθ, ἐμὲ
βυβληθεῖσα ἔπιλαβέσθαι,
ἥτις πάντων ἔπιλαμβάνε-
σθαι εἶωθα.

guine doleret, Hei mi-
hi, inquit, quæ ad te cau-
sa subsidii confugi: tu
verò pejus etiam me ex-
cepisti. Atqui errasti,
heus tu, inquit Rubus,
quæ apprehendere me
voluisti, qui apprehen-
dere omnes solco.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
στιν ἡ ἀνθρώπων μάταιοι,
οἱ βοηθοῖς προστρέχε-
σιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον
ἐμφυτόν.

Fabula significat, etiam
eos homines dementes
esse, qui ad eos auxilii
causâ accurrunt, quibus
magis injuriâ afficere na-
turâ innatum est.

β'.

Α Λ Ω Π Η Ξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλ-
θὼσα ἰσχυραῖς, καὶ
ἕκαστα τῶν αὐτῆς σκευῶν διε-
ρευνησάντη, εὗρε ἃ κεφα-
λῶν μορμολυκεία ἐυφυῶς
κατεσκευασμένη. καὶ καὶ
ἀναλαβὼσα ταῖς χερσίν,
εἶπεν, ὦ ὅσα κεφαλῆ, καὶ
ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος τῶν ἀν-
δρῶν, μεγαλοπρεπεῖς μὲν
τῷ σώματι, καὶ δὲ ψυ-
χῶν ἀλογίστους.

FABULA II.

Vulpes.

VULPES cum in
domum mimi ve-
nisset, singula illius vasa
perscrutata, larvæ quo-
que caput affabre factum
invenit. Quô in manus
sumtô, O quale, in-
quit, caput, & cerebrum
non habet.

AFFABULATIO.

Fabula in viros, mag-
nificos quidem corpore,
animô autem inconsul-
tos.

A 5

FA.

ΥΣ καὶ ΚΥΩΝ.

ΥΨ καὶ Κύων περὶ εὐθ-
κίας ἠείρον. Ἐφη δὲ ἡ
Κύων, εὐθου εἶναι μά-
λισα πάντων τῶν πεζῶν.
καὶ ἡ Ψ εὐποτυχέα, πρὸς
ταῦτά φησιν· Ἄλλ' ὅταν
τῆτο λέγῃς, ἴδι, ὅτι εἰ
τυφλὸς τὸς ζαυτῆς σκύ-
λακας ἔκτεϊς.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
εἰ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγ-
ματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειό-
τητι κείνῃ.

FABULA III.

Sus & Canis.

SUS & Canis de fœ-
cunditate certabant.
Ac Canis quidem omni-
um pedestrium se fœ-
cundissimam ajebat. Cui
Sus occurrens, Hæc
cum dicis, inquit, cæcos
quoque catulos te parere
memento.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non
ex celeritate, sed ex per-
fectione de rebus judi-
cari.

FA-

δ.

ΓΕΡΩΝ καὶ ΘΑΝΑΤΟΣ.

FABULA IV.

Senex & Mors.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ τούτα φέρων, πολλὰ ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸ πολλὸν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ ἐνὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο τῆ δὲ Θανάτη παειόντο, καὶ πυνθανομένη πρὸ αἰλίαν, δὴ ἰὼν αὐτὸν ἐκάλει, δειλαίας ὁ Γέρων, ἔφη, Ἰὼ μετὰ φόρτον ἄρης.

SENEX olim incisa sæ ligna ferens, multam ibat viam, nimioque præ labore, depositò in locò quodam onere, Mortem invocabat. Verum Mors cum accederet, causamque, ob quam vocaret se, exquireret, timore subito correptus Senex, Ut meum onus; inquit, tollas.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἄνθρωπος φιλό-
ζωος, εἰ ἐ δυστυχῆ καὶ
πλωχός ἐστι

AFFABULATIO.

Fabula significat,
omnem hominem ama-
re vitam, infelix licet &
mendicus fit.

Ε. ΟΝΟΣ ἢ ΑΛΩ-
ΠΗΞ

FABULA V.
Asinus & Vulpes

Ὁ ἄσινος, ἐνδυσάμενος
λεοντίῳ, περιηφ-
τάλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν.
καὶ δὲ διατάμενος,
ἀλώπεινα, ἐπειράτο καὶ
ταύτῃ δεδιτῆσθαι ἢ δὲ
(ἐτύγχανε γὰρ ἀπὸ
φθρεζαμένῃ τρεακτικῆς)

ASINUS indutus
A pelle Leonis vaga-
batur, reliquisque terro-
rem animalibus incutie-
bat. Qui, conspectâ
Vulpe, & hanc terrere
conatus est. Ea autem
(forte enim vocem ejus
antè

πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλ' εὖ
 ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε
 ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκομένης
 ἦκα.

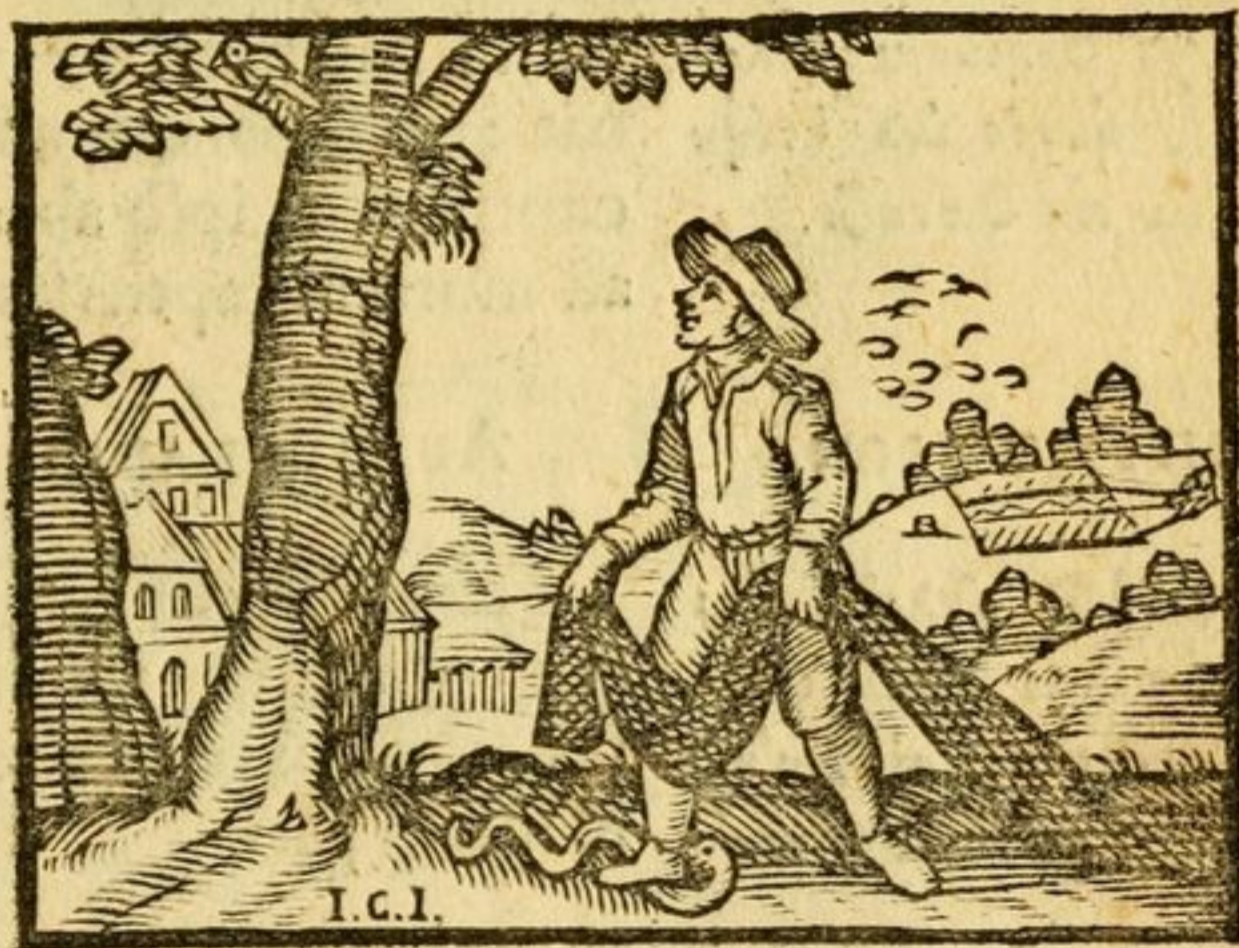
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Οἱ μύθοι δηλοῦσι, ὅτι
 ἔνιοι τῶν ἀπαιδευτῶν τοῖς
 ἔξω δοκῶντες λυγροὶ εἶναι,
 ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας
 ἐλέγχοντο.

ante audiverat) ad i-
 psum, Atqui, & ego,
 certò scias, inquit, timu-
 issem te, nisi rudentem
 audivissem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non-
 nullos indoctos, qui iis,
 quibus sunt ignoti, ali-
 quid videntur esse, ex suâ
 redargui loquacitate.

ς.

ΙΞΕΥΤΗΣ καὶ ΕΧΙΣ.

Ἰξευτὴς δίπυλον ἀναλα-
 βῶν καὶ καλάμους, πρὸς

FABULA VI.

Auceps & Vipera.

AUCEPS, reti ac-
 ceptò & arundini-
 bus,

ἤρξαν ἐξῆλθεν, ἰδὼν δὲ
 πιχλῶ ἐφ' ὑψηλῆ δένδρου
 καθεζομένη, καὶ τὰς κα-
 λάμεις ἀλλήλοισι ὀπί μῆκῳ
 συναΐψας, ἄνω πρὸς αὐ-
 τὴν συλλαβεῖν βυλόμην
 ἐφείρα. καὶ εἰ λαθὼν
 ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πό-
 δας ἐπάτησε. τὸ δὲ ὄργε-
 δείσης ἔδακείσης αὐτὸν,
 ἐκείνῳ ἦδε λειποψυχῶν
 ἔλεγε, Δύστην ἐγὼ
 ἕτερον γὰρ θηρεύσαι βυλό-
 μην, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου
 ἤρξεν εἰς θάνατον.

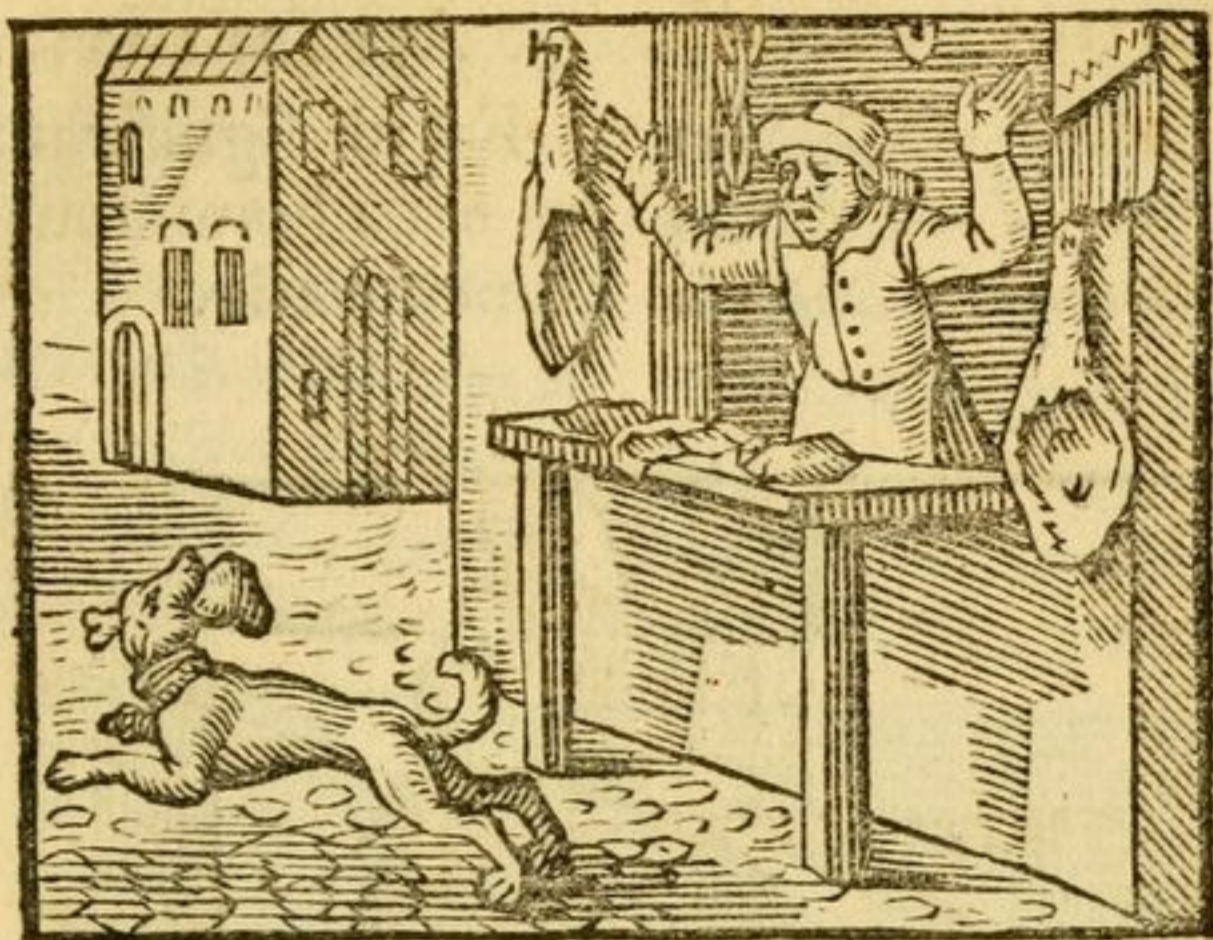
bus, aucupatum exiit.
 Viso autem turdō, qui
 in altâ arbore sederet,
 arundinibus longâ serie
 inter se conjunctis, sur-
 sum, eum prehensurus
 oculos tollebat. Cæte-
 rum ignarus, Viperam
 dormientem conculca-
 vit. Quæ offensa ac ira-
 ta, quum momordisset
 eum, ille jam agens ani-
 mam, Me miserum, aje-
 bat: quippe qui alium
 capturus, ipse ab aliō
 ad mortem captus sum.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ τοῖς πέλαις ὀπιβλεπού-
 ντες, λαμβάνουσι πολλακίς
 ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πά-
 χοντες.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos
 qui proximis infidian-
 tur, ignaros sæpè ab aliis
 id ipsum pati.

ζ ΚΥΩΝ καὶ ΜΑ-
ΓΕΙΡΟΣ.

FABULA VII.
Canis & Cocus.

ΚΥΩΝ εἰσπηδήσας
εἰς μαγειρεῖον, καὶ
τῷ Μαγείρῳ ἀχολυμένῳ,
καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν.
ὁ δὲ Μάγειρος ὄπιστρα-
φείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύ-
γοντα, εἶπεν, ὦ ἔτθ,
ἴσθι, ὡς ὅπως ἂν ἦς,
φυλάξομαί σε· εἰ γὰρ ἀπ'
ἐμοῦ καρδίαν εἰληφας, ἀλλ'
ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

CANIS irrumpens
in culinam, ibi Co-
co occupato, corde ar-
repto fugit. Conversus
vero Cocus, ut ipsum
vidit fugientem, Heus
tu, inquit, scito, ubicun-
que fueris, me te obser-
vaturum: non enim cor
mihi abstulisti, sed de-
disti.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ἔτι
πολλάκις τὰ παθήματα
τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα
γίνονται.

Fabula significat, sæ-
pe mala hominibus do-
cumenta esse.

ή.

ΓΥΝΗ ἢ ΟΡΝΙΣ.

FABULA VIII.

Mulier & Gallina.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν
εἶχε, καθ' ἑκάστην
ἡμέραν ὡν αὐτῇ τίτευαν.
Νομίσασα δὲ, ὡς εἰ πλείους
τῇ ὄρνιδι κειθὰς ὄψα-
βάλλοι, δὶς τέξεθ' ἡμέ-
ρας, τέθ' ὑπεποίηκεν ἡ δ'
ὄρνις σιμελὴς ἡγομένη,

MULIER quæ-
dam vidua Galli-
nam habebat. singulis
diebus ovum sibi parien-
tem. Rata vero, si plus
hordei Gallinæ objice-
ret, bis parituram die:
hoc fecit. Gallina autem
pin

ἔθ' ἀπαξ τῆς ἡμέρας τε-
κεῖν ἠδύνατο.

pinguefacta, ne semel
quidem de die parere po-
tuit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
δὲ πλεονεξίαν τῶν πλειό-
νων ὀπιθυμεῖτες, καὶ τὰ
παρόντα ἀποβάλλουσι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos
qui ob avaritiam plura
appetunt, ea quoque,
quæ adsunt, amittere.

θ'. ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟ-
ΤΟΚΟΣ

FABULA IX.
Gallina auripara.

Ὁ ὄρνιθα τις εἶχεν ὡς
χρυσὰ τέκνα. Καὶ
νομίσα, ἔνδον αὐτῆς
ὄγκον χρυσιῶν εἶναι, κτεί-
νατα εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν
λοιπῶν ὄρνιθων. καὶ δὲ

GALLINAM quæ-
dam habuit, quæ
ova pareret aurea. Rata
igitur, intra ipsam auri
extare massam, occisam,
aliis gallinis similem in-

B

ve.

ἀθρόον πλεῖον ἐλπίζουσα
εὐρήσειν, καὶ τὰ μικρὰ ἐσέ-
ρηται ἐκείναι.

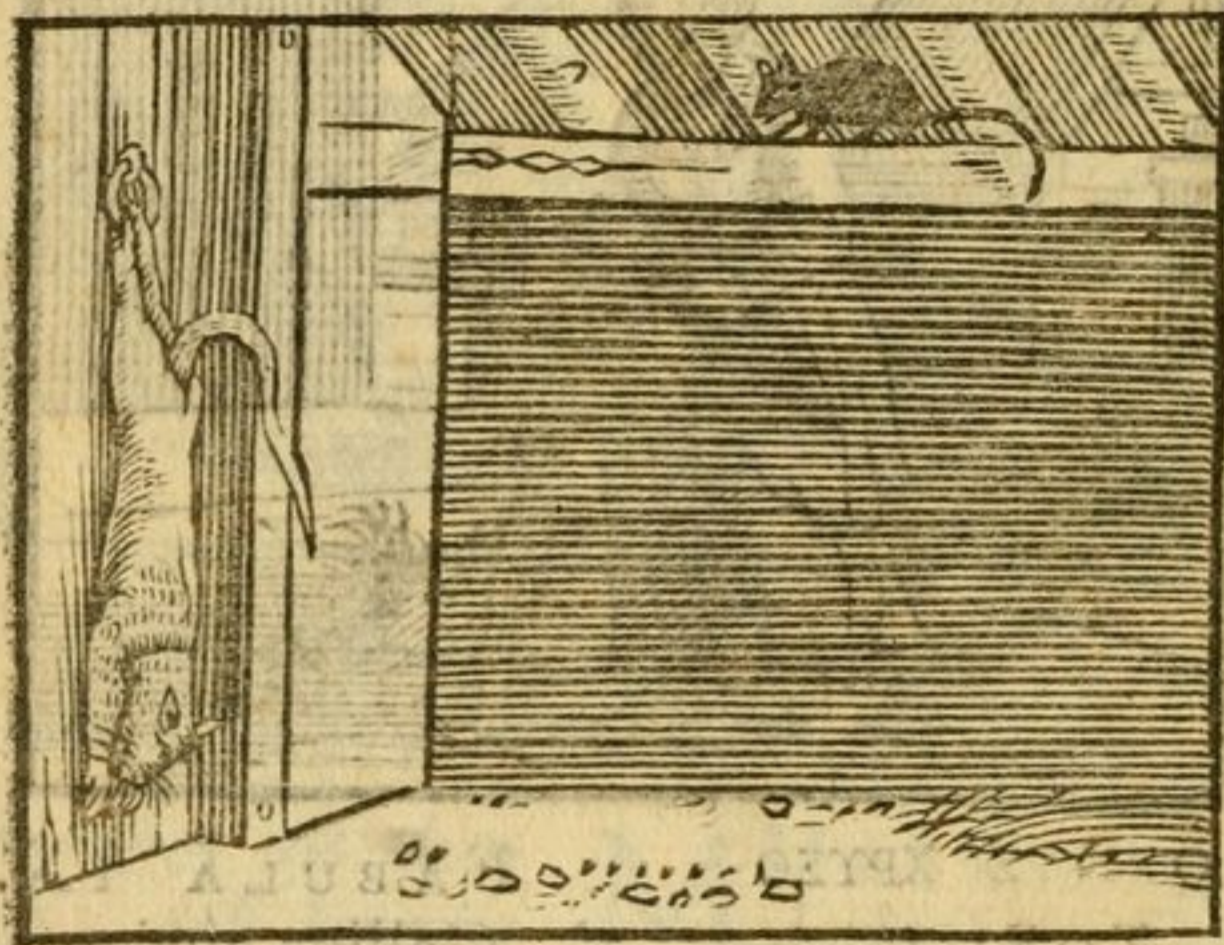
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ τοῖς παρῶσιν ἀρκεί-
σθαι, καὶ τὴν ἀπλησίαν
φεύγειν.

venit. Illa igitur multum
sperans se inventuram di-
vitiarum, exiguo quo-
que illo privata est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse præ-
sentibus, & inexplebi-
lem fugere satietatem.

Αἰλουρος καὶ
Μυῆς.

FABULA X.

Felis & Mures.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν
Μυῶν ὄντων, Αἰλουρος
τέτο γνῆς ἤκεν ἐνταῦθα,
καὶ κατέκασον αὐτῶν σὺλ-

IN Domo quadam
quum multi essent
Mures, Felis eo cogni-
to, illo se contulit; sin-
gu-

λαμβάνων κατήσθιεν. Οἱ δὲ καθ' ἑκάστῳ ἑαυτὸς ἀναλιχομήδεις ὄρωντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, Μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. Τῷ γὰρ Ἀϊλέρι, μὴ δυναμήδεις δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. Οἱ ἄλλοι δὲ, μεκέτι τῶν Μυῶν καλέοντων, ἔγνω δι' ὀπινοίας αὐτὸς σοφισόμενον ἐγκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ὅππῃ πατρίαν ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπηώρεσε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις πρὸς αὐτὸν ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ εἰ δύλαξ γῆ, εἰ προσελεύσομαι σοί.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, ἐκέλευ αὐτῶν ἐξαπατῶνται τῶν ὑποκρίσεσιν.

gulosque captos devoravit. Illi vero quotidie quum se absumi viderent, inter se dixerunt: Ne posthac descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest venire huc, nos salvi erimus. Felis vero, quum non amplius Mures descenderent, dolo decipere eos statuit, ac evocare: consensuque quodam pessulo, de eo se suspendit, mortemque simulavit. Ex Muribus autem quidam, inclinato capite, eoque viso, Heus tu, inquit, ne, si saccus quidem fias, ad te accedam.

AFFABULATIO

Fabula significat, prudentes homines, quum quorundam pravitatem expertifuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

ἰα' ΑΛΟΠΗΞ καὶ
ΠΙΘΗΚΟΣ.

F A B U L A IX.
Vulpus & Simius.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν
ἀλόγων ζώων ὠρχήσα-
το Πίθηκος. Καὶ εὐδοκι-
μήσας, Βασιλεὺς ἐπ' αὐ-
τῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώ-
πηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα,
ὡς ἐν τινὶ παγίδι κρέας
ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον
λαβῆσα ἐνταῦθα ἤγαγεν,
ὡς ἔυροι μὲν αὐτὴ λέγεσθαι
θησαυρὸν τέτον, μὴ μὲν
τοὶ καὶ χησασθαι αὐτῷ.
τῷ βασιλεῖ γὰρ τέτον ὁ
νόμος δίδωσι, καὶ ὄρε-

IN concilio quondam
brutorum saltavit Si-
mius; probatusque, Rex
ab ipsis electus est. Vul-
pes autem ei invidens,
quum propter laqueum
quendam carnem vidis-
set, Simium illuc secum
duxit, invenisse se the-
saurum dicens, quo non
uteretur: quippe quem
lex Regi tribueret. Hor-
tataque eum est, ut tan-
quam Rex hunc sumeret
the-

τρέπετο αὐτὸν, ἄτε δὴ βασιλέα τὴν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. Ὁ δὲ ἀφεισκέπῳως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τὴν παγίδῃ, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο πρὸς τὴν Ἀλώπεκα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τῆσιν πῶς σὺ μωρίαν ἔχων, τῆσιν ἀλόγων βασιλεύσεις;

thesaurum. At ille quum incogitanter eò sese contulisset, captus laqueo, Vulpem, quod se decepisset, accusabat. Illa vero, O Simie, inquit, tune tam demens imperium in bruta obtinebis;

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξις τισιν ἀπεισκέπῳως ὀπιχειρῶντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσιν.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui actiones quasdam inconsultò aggrediuntur, in adversam incidere fortunam.

ιβ'. ΧΕΛΩΝΗ καὶ
ΑΕΤΟΣ.

Χελώνη αἰετῆ εἰδείτο,
ἰπλάσσει τούτῳ δι-
δάξαι. Τῆ ὃ ᾤθαιεν-
το, ᾤρρω τέτο τὸ φύ-
σεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη
μᾶλλον τῆ δεισῆ προσέ-
κειτο. λαβὼν ἐν τούτῳ
τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψοῦ
ἀνενεγκὼν εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ
ὃ καὶ πετρῶν πεσῆτα
συνετείθη.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ, ἐκ φιλονεικίας

FABULA XII.
Testudo & Aquila

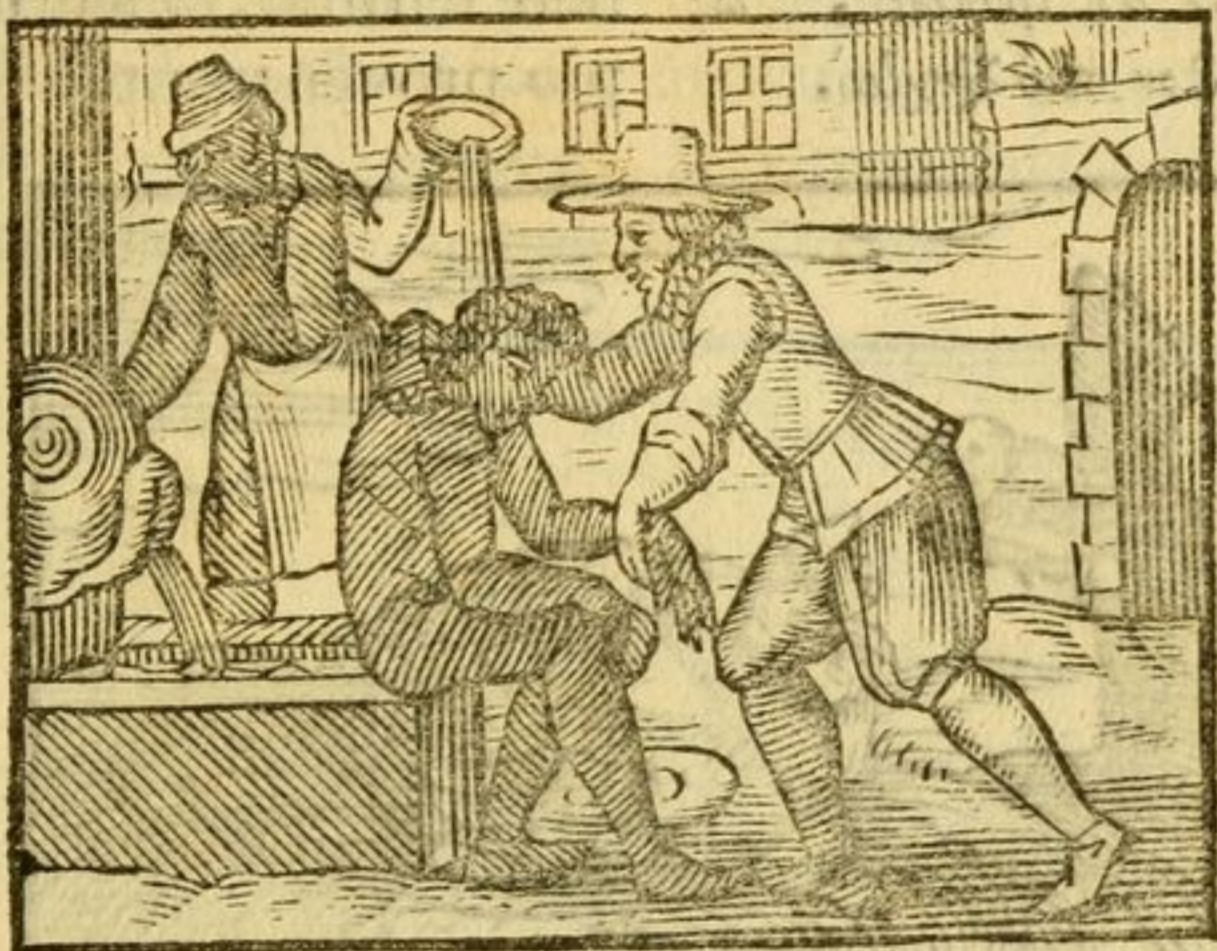
TESTUDO orabat
Aquilam, ut se vo-
lare doceret. Quæ quum
moneret eam, alienissi-
mum id à natura ejus ef-
se; illa magis precibus
instabat. Acceptam ergo
unguibus, in altumque
sublatam, mox dimisit.
Quæ in petras cecidit, &
contrita est.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
multos, qui contentionis
stu-

τῶν Φρονιμωτέρων ᾤψα-
κέσαντες, ἑαυτὸς ἔβλα-
ψαν.

studio prudentiores non
audiverint, se ipsos læ-
siffe.

17'. ΛΙΘΙΟΥ

ΑΙθίοπά τις ὠνήσα-
το, ζιζῆτον αὐτῷ τὸ
χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμε-
λεία τῆ πρότερον ἔχοντ. Ὁ.
Καὶ ᾤψαλαβῶν οἴκαδε,
πάντα μὲν αὐτῷ προσήγε
τὰ ρύματα πᾶσι ὃ λυτροῖς
ἐπειρᾶτο καθαίρειν. Καὶ τὸ
μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν ἔκ-
είχε, νοσεῖν δὲ τὸ ποιεῖν
παρεσκεύασεν.

FABULA XIII.

ÆThiopem quidam
emit, talem ei co-
lorem negligentia ejus,
qui prius habuerat, inesse
ratus. Quem quum in
domum accepisset suam,
omnia ei adhibuit purga-
menta, eumque omnibus
lavacris mundare tenta-
vit. Et colorem quidem
transmutare non potuit,
morbum autem ex labo-
re contraxit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μύθοισιν αἱ φύσεις, ὡς
προήλθον πρὸ ἀρχῆς.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ma-
nere naturas, ut à princi-
pio provenerunt.

Ἰδ'. ΟΡΝΙΣ καὶ ΧΕ-
ΛΙΔΩΝ.

FABULA XIV.
Gallina & Hirundo.

Ὁ ὄρνις ὄφεις ὡς
εὐρεῖσα, ὅτι μελῶς
ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε.
Χελιδὼν, δὲ θεασαμένη
αὐτὴν, ἔφη, ὦ μάλαία,
ὡς ταῦτα τρέφεις, ἀπερ
αὐξηθέντα ἀπὸ σὺ πρώτης
πῶς ἀδικεῖν ἀρξέσθαι;

GALLINA Ser-
pentis ova cum in-
venisset, diligenter cale-
facta exclusit. Hirundo
autem quum vidisset, O
demens, quid hæc nu-
tris, inquit, quæ quum
excreverint, à te prima
injuriam auspicabuntur?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀτιθάσεντός ἔστι ἡ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
εὐεργετῆς.

Fabula significat, non
mansue fieri pravitatem,
licet maximis afficiatur
beneficiis.

ΙΕ. ΛΕΩΝ καὶ ΟΝΟΣ
καὶ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ, καὶ ΟΝΟΣ,
καὶ ΑΛΩΠΗΞ, κοινο-
νίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλ-
θον πρὸς ἀγρὰν. Πολλῆς
ἐν θήρας συλληφθείσης,
προσέταξεν ὁ λέων τὰ ὄντα
διελεῖν αὐτοῖς. Οἱ ὅ τρεῖς

FABULA XV.
Lèò, Asinus & Vulpes.

LEO, & Asinus, &
Vulpes, in ita socie-
tate ad venandum egres-
si sunt. Multa igitur
præda capta, jussit Leo
Asino, illis ut divideret.
At ille, tribus partibus
æqua-

μερίδας ποιησάμενος ἐκ
 τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τέ-
 τος παρετρέπετο. Καὶ ὁ
 Λέων θυμωθεὶς τὸ ὄνον κα-
 τέφαγεν. εἶτα τῇ Αλώπε-
 κι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ
 δὲ εἰς μίαν μερίδα πάν-
 τα ζωρεύσασα, ἐαυτῇ βρα-
 χύ τι κατέλιπεν. Καὶ ὁ
 Λέων πρὸς αὐτὴν, Τίς σε,
 ὦ βελτίστη, διαίρειν ἔτως
 εἰδίδασξεν; ἢ δὲ εἶπαι, Τὴν
 ὄντα συμφορὰν.

æqualiter factis, ut eli-
 gerent, eos hortabatur.
 Tum Leo irâ percitus,
 Asinum devoravit. Inde
 Vulpi ut divideret, jussit.
 Illa vero in partes omnia
 quum dividisset, sibi mi-
 nimum quid reliquit.
 Tum Leo ipsi, Quis te,
 ô optima, dividere sic
 docuit? Illa, Asini ca-
 lamitas, inquit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ζωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς
 ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας
 δυσυχήματα.

Fabula significat, mo-
 nita hominibus esse alio-
 rum infortunia.

15' ΛΕΩΝ καὶ ΑΡ-
ΚΤΟΣ.

FABULA XVI.
Leo & Ursus.

ΛΕΩΝ καὶ ἄρκι-
ος ἐν βενέβρω περὶ
χόντες, καὶ τὰς ἐμά-
χοντο. Δεινῶς ἐν ὑπ' ἀλ-
λήλων διεφερόμενοι, ὡς ἐκ
τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκο-
πιδιπνίας, ἀπαυδήσαντες
ἕκειτο. Ἀλώπηξ ἡ κύκλιος
περὶ αὐτοὺς, περιπατοῦσα αὐ-
τὰς ἰδῆσα, καὶ τὸ βενέβρον
ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τῆ-
ρον διὰ μέσσω ἀμφοῖν διε-
δραμάσατο καὶ ἀρπάξασα,
φεύγεσθαι ἤθελε. οἱ δὲ

LEO & Ursus, simul
magnum nacti hin-
nulum, de eo pugnant.
Male igitur à se mutuo
accepti, adeo ut ex mul-
ta pugna etiam vertigine
corriperentur, defatigati
jacebant. Vulpes autem
cirum circa cursans, ubi
prostratos eos vidit, &
hinnulum in medio ja-
centem, hunc, cursu per
medium utriusque conci-
tato, rapuit, fugâque ab-
iit.

βλέποντες μὲν αὐτῶν, μὴ
δυναμένοι δὲ ἀναστῆναι,
Δείλαισι ἡμεῖς, εἶπον, δι'
ἀλώπεκα ἐμοχθῆμεν.

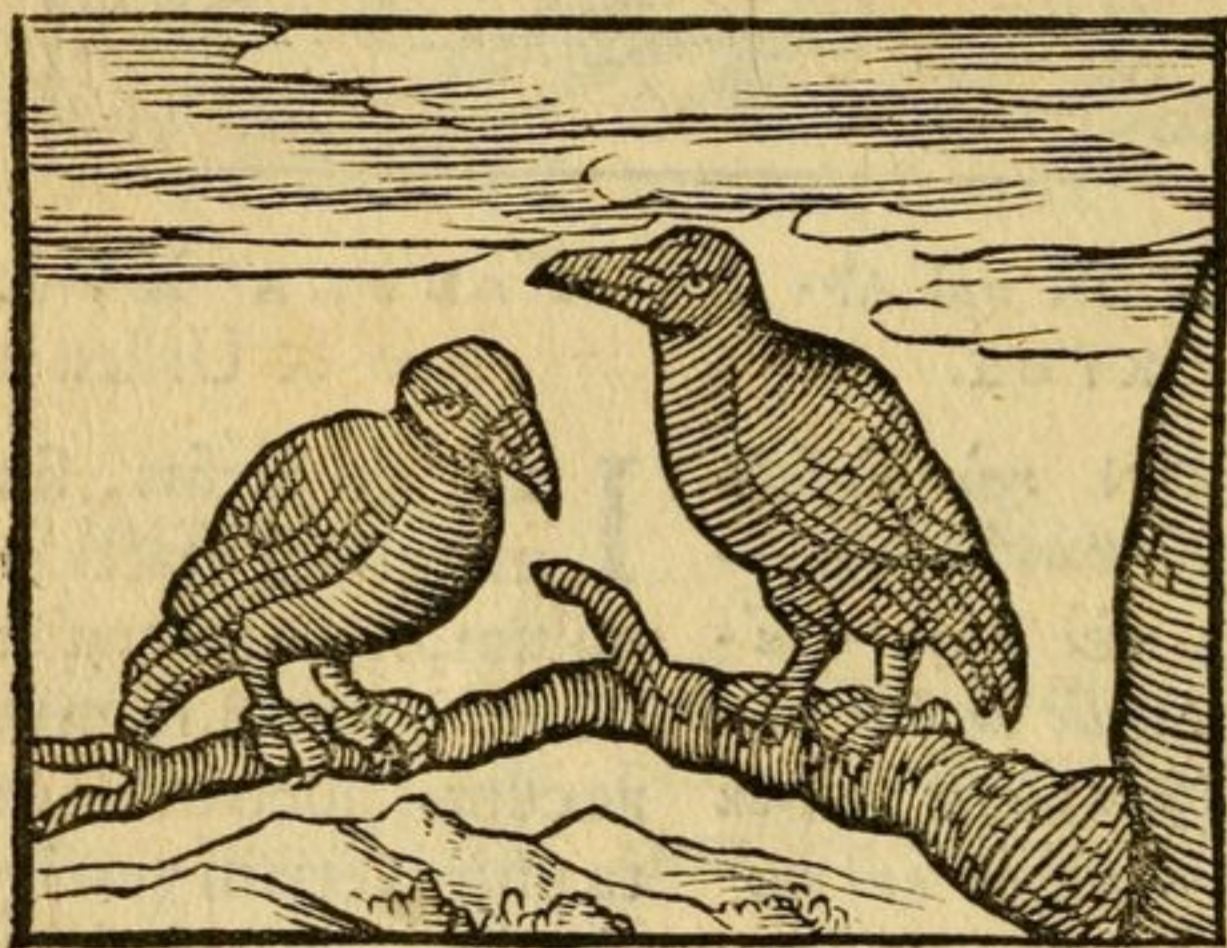
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἄλλων κοπιῶντων, ἄλλοι
κερδαίνουσιν.

iit. At illi cum viderent
quidem ipsam, quia sur-
gere autem non pote-
rant, Nos miseros, aje-
bant, qui Vulpi laboravimus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, aliis
laborantibus, alios lu-
crari.

ιζ. ΚΟΡΑΞ.

FABULA XVII.

CORVUS.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἔφη
τῇ μητρὶ, Μητὲρ,
ἔυχε τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρή-
νη. Ἡ δὲ ὑπολαβὼσα ἔφη,
Τίς σε, ὦ τέκνον, τῷ Θεῷ

CORVUS ægrotans,
ait matri: Mater,
precare Deum, nec la-
mentare. Ea verò re-
spondit, dixitque, Quis
Deo

ἐλεήσει; ἢ γὰρ κρέας
ἐπὸ σὲ γε ἐκ ἐκλάπῃ;

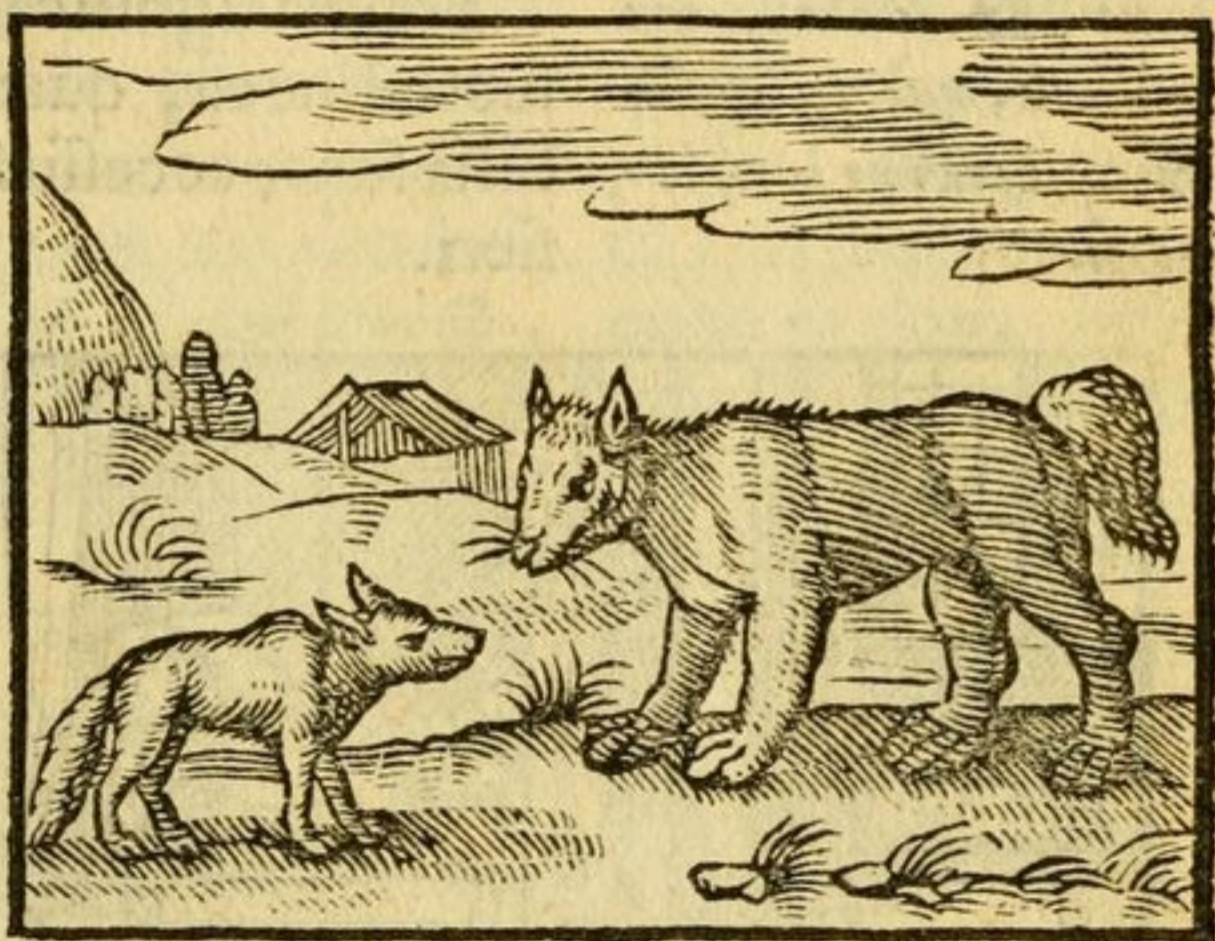
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πολλοὶ ἐχθρὸς ἐν βίῳ
ἔχοντες, ἐδένα φίλον ἐν
ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

Deorum, ô fili, misere-
bitur tui? cujus enim tu
carnes non es furatus?

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui in
vita multos inimicos ha-
bent, amicum in necessi-
tate inventuros nemine.

ἢ. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΛΕΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ μὴπω
θεασάμενη Δέοντα,
ἐπειδὴ κατὰ ἴνα τύχῃ
αὐτῷ σωλύτησε, τὸ μὲν
πρῶτον ἔτις ἐφοβήθη,
ὡς μικρῶ καὶ ἀποθανεῖν

FABULA XVIII.
Vulpes & Leo.

VULPES quum
nunquam vidisset
Leonem; atque ei casu
quodam occurrisset, pri-
mum sic timuit, ut fer-
mè moreretur. Deinde
quum

ἔπειτα τὸ δεύτερον θεατα-
μένη, ἐφοβήθη μὲν, ἔ-
μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ-
τείτα δὲ τρίτον θεαταμένη,
ἔτις αὐτὴ κατεδάρρησεν,
ὡς καὶ προσελθῆσα δια-
λεχθῆναι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ συνήθεια, καὶ τὰ φοβε-
ρὰ τῶν πραγμάτων εὐποροῦ-
νται ποιεῖ.

quum secundò vidisset,
timuit quidem, non ta-
men ut prius. Tertiò au-
tem quum vidisset ipsum
eos animos adversus eum
assumfit, ut & accederet,
& colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat con-
suetudine ea, quæ terri-
bilia sunt, accessu facilia
fieri.

19' ΓΡΑΥΣ καὶ
ΙΑΤΡΟΣ.

FABULA XIX.
Anus & Medicus.

Γυνὴ Γραυς ἀλγῆσα τὴν
ὀφθαλμὸν, εἰσκαλεῖ-

Mulier Anus ægra
oculis, Medicum
quen-

Ἡ ἄνα τῆς ἰατρῶν ὄπι
 μιθῶ, συμφωνήσασα, ὡς
 εἰ μὴ θεραπεύσειεν αὐτὴν,
 ἢ ὁμολογηθέντα μισθὸν
 αὐτῇ δώσειν, εἰ ἢ μὴ, μη-
 δὲν δώσειν. Ἐνεχείρησε μὲν
 ἔνθ' ὁ ἰατρὸς τῆς θεραπείας.
 καθ' ἡμέραν ἢ φοιτῶν εἰς
 τὴν οὐρεσβύτιν, καὶ τὰς ὀ-
 φθαλμὸς αὐτῆς χρίων,
 ὁκείνης μηδαμῶς ἀναβλέ-
 πειν ἐχέσης τὴν ὥραν ἐκεί-
 νην ἔπειτ' ἐπὶ τὸ χρίσματ' ἔ-
 λθὼν, αὐτὸς ἔνθ' ἰεὶ τῆς οἰκίας
 σκεδῶν ὑφαιρέμην ὁση-
 μέρας, ἀπῆλθε. Ἡ μὲν ἔνθ'
 Γραῦς ἢ ἑαυτῆς περὶ σίαν
 ἑώρα καθεκάσθη ἐλαττω-
 μένῃ ὄπῃ ἴσχυτον, ὡς ἔ-
 τέλ' ἔπειτ' ἀπαντᾷ αὐτῆς
 θεραπείας μὴδὲν ἔπειτ'
 λειφθῆναι. Τὰ δὲ ἰατρὸς
 τὰς συμφωνηθέντας μισθὸς
 αὐτῇ ἀπαιτῆναι, ὡς
 καθαρῶς βλέπεσαν ἡδὴ,
 καὶ τὰς μάρτυρας περὶ
 γαρόντ', Μαλλον μὲν ἔνθ'
 εἶπεν ὁκείνη, τανυ ἔδο-
 τι, ἔνθ' βλέπω. Ἡ νῦν μὲν

quendam mercede pactâ
 ad se vocat, eâ lege, ut si
 curaret se, pactam mer-
 cedem ei daret; sin autem
 minus, nihil daret. Ag-
 gressus est igitur Medi-
 cus curam. Quotidie ve-
 rò accedens ad vetulam,
 & oculos ei ungens,
 quum ea nihil videre
 posset, quia uncta erat,
 eâ ipsâ horâ ipse vas ali-
 quod ex domo auferebat
 quotidie, ac sic abibat.
 Vetula igitur suppel-
 lectilem suam singulis
 diebus minui adeò vide-
 bat, ut tandem omnino
 restitutæ nihil relinque-
 retur. At Medicus,
 quum jam pactam ab ea
 pecuniam efflagitaret, ut
 quæ r' eî jam videret,
 testelque adduceret, Ni-
 hil certè, ait illa, nunc
 video. Nam quum ocu-
 lis laborabam, multa
 mea in mea videbam do-
 mo: nunc autem, quum
 me

γὰρ τὰς ὀφθαλμὰς ἐνόσεν,
πολλὰ τῶν ἐμῶν καὶ πλὴν
ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν
νῦν δ' ὅτι με σὺ βλέπεις
Φῆς, ἔδοτιέν ἐκείνων ὄρω.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων,
ἐξ ὧν παράτησι, λανθάνουσι
καθ' ἑαυτῶν ἢ ἔλεγχον
ὀπίσσω μύθοι.

me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prava homines, ex iis quæ agunt, non videre se adversus sese argumentum afferre.

κ'.

ΖΕΥΣ καὶ ΧΕΛΩΝΗ.

ΖΕΥΣ γάμους τελευτῶν,
πάντα τὰ ζῶα ἐστία.

FABULA XII.

Jupiter, & Testudo.

JUPITER nuptias celebrans, omnia animalia

Μόνῃς ᾗ τὴν χελώνης ὑσε-
ρησάσης, Διαπορῶν πρὸς
αἰτίαν τῆς ὑσερήσεως,
ἐπυροθάνετο αὐτῆς, ἔπειτα
χάειν αὐτὴν ὅτι τὸ δεῖπνον
εἰ παρεχόμενον. Ἐπεί
σας, οἶκον φίλον, οἶκον
ἀεισόμενον, ἀγανακτῆσας
καθ' αὐτὴν, κατεδίκασε τὸν
οἶκον βασάζεσθαι περιφέ-
ρειν.

lia convivio accipiebat.
Sola verò Testudine
tardius adveniente, ad-
mirans causam tardita-
tis, rogavit eam, quam-
obrem ipsa ad cœnam
non accessisset. Quæ
quum dixisset, Domus
chara, domus optima!
iratus ipsi, eam, ut do-
mum bajularet ac cir-
cumferret, damnavit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰ-
ρουῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ'
ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις
πολυτελῶς.

Fabula significat, ple-
rosque hominum malle
parcè potius apud se vi-
vere, quàm apud alios
lautè.

κα'. ΙΠΠΟΣ καὶ
ΟΝΟΣ.

FABULA XXI
Equus & Asinus

Ανθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δεινόντων ᾗ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. Ἄρον ἐκ τῆς ἐμεῖς βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶον. ὁ ᾗ ἐκ ἐπέισθη. ὁ ᾗ ὄνος πεσὼν. ἐκ τῆς κόπης ἐτελεύτησε. Τῆς ᾗ δεσπότης πάντα ὀπιθένει αὐτῷ, καὶ αὐτῷ τῆς ὄνος δορᾶν, θρῆνων ὁ ἵππος ἐβόα. Οἱ μοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ τάλαιπῶρῳ; μή

HOMO quidam Equum & Asinum habebat. Qui quum iter facerent in via, ait Equo Asinus, Tolle ex meo onere, si vis me esse saluum, quod illi non persuasit. Quum ergo cecidisset Asinus, ac præ labore obiisset, herusque ei omnia, atque etiam ipsam Asini imponeret pellem, lamentari Equus, ac clamare: Heu mihi mi-

Θελήσας γὰρ μικρὸν βάρῳ
λαβεῖν, ἰδὲ ἀπαντὰ βαρῶ-
ζω, καὶ τὸ δέρμα
accipere, ecce omnia,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκοινωνεῖντες. ἀμφότεροι
σωθήσονται ἐν βίῳ.

miserrimo! quid mihi
evenit misero? Quia e-
nim parum oneris nolui
& ipsam pellem, gesto.

AFFABULATIO.

Fabula, significat, si
magnicum parvis subsi-
dium commune ferant,
utrosque servari in vita.

ἄβ'. ΚΛΕΠΤΑΙ καὶ
ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Κλέπται εἰς ἕνα εἰς-
ελθόντες οἰκίαν, ἔ-
δεν ἔυρον ὅλα μὴ ἀλεκτρυό-
να, καὶ τῦτον λαβόντες

FABULA XXII.
Fures & Gallus.

FURES in domum
quandam ingressi,
quum nihil invenissent
præter Gallum, eo sur-

ἀπήεσαν. Ὁ ὃ μέλλων ὑπὸ
 αὐτῶν θύεσθαι, εἶδεῖτο,
 ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι,
 λέγων, χρήσιμὸν εἶναι τοῖς
 ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὰς
 ὄπι τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ ὃ
 ἔφησαν. Ἀλλὰ δὴ τὴν
 σε μᾶλλον θύομεν. Ἐκεί-
 νος γὰρ ἐγείρων, κλέψειν
 ἡμᾶς ἐκ ἑᾶς.

repto, abierunt. Quem
 quum mactaturi essent,
 rogabat, ut se dimitte-
 rent, utilem se esse ho-
 minibus dicens, quod
 noctu ad opera eos exci-
 taret. Qui dixerunt. At-
 qui vel propterea macta-
 beris; quippe eos dum ex-
 citas, furari nos non finis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ταῦτα μάλιστα τοῖς πονη-
 ροῖς ἐναντίονται, ἢ τοῖς χρη-
 σοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

Fabula significat, ea
 maximè pravus obesse,
 quæ bonis profunt.

κγ'.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

ΔΥΟ τινὲς κγ'
 ταῦτ' ὡδοιπό-
 ρον, καὶ θατέ-
 ρου πέλεκυν εὐρόνι⊕, ἀτε-
 ρ⊕ ὁ μὴ εὐρῶν παρήν, αὐ-
 τὸν, μὴ λέγειν, Εὕρηκα,
 ἀλλ' Εὕρηκαμην. Μετὰ μι-
 κρὸν ᾧ ἐπελθόντων αὐτοῖς
 τ' τ' πέλεκυν ἀποβεβληκό-
 τω, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκό-
 μην⊕, πρὸς τ' μὴ εὐρόντα
 συνοδοιπόρον ἔλαβη, ἀπο-
 λώλαμην. Ὁ δ' εἶπεν, ἀπο-
 λῶλα, λέγε, εἰ ἀπολώλα-

Hic autem illi, Perii, inquit, dic, non

FABULA XLIII.

Viatores.

DUO quidam unâ
 conficiebant iter.
 Quumque alter
 securim reperisset, alter
 qui non invenerat, mo-
 nebat ipsum, ne diceret,
 Inveni, sed Invenimus.
 Verum paulò post,
 quum supervenirent qui
 amiserant securim; at-
 que ab iis urgeretur is
 qui habebat, dixit comiti
 itineris qui eam non
 repererat, Perimus.

μυ. Καὶ γὰρ ὅτε τὴν πέλε-
κον εὔρες, Εὐρηκα ἔλεγες,
ἔχ' Εὐρήκα μυ.

Periimus. Etenim &
tunc, quum securim In-
venisti, Inveni dixisti,
non invenimus.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὴν
εὐτυχιμάτων, ἐσὶ ἐν τῇ
συμφορᾷς βέβαοί εἰσι
Φίλοι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui
non fuerunt participes
felicitationum, neque in ca-
lamitatibus firmos esse
amicos.

κεδ'. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ
καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

FABULA XXIV.
Adolescentuli & Cocus.

ΥΟ Νεανίσκοι
Μαγείρῳ παρε-
κάθηντο. Καὶ δὴ

DUO adolescentuli
apud cocum assi-
debant: eoque in
ali-

τῆ μαγείρῃ παρὰ τὴν οἰ-
κείων ἔργων ἀσχοληθείς,
ἀτερῶς τῶν μέρους τι-
τῆ κρεῶν ὑφελόμην, εἰς τὴν
σατέρεσσι καθήκε κόλπον.
Ἐπιστραφέντι δὲ τῆ Μα-
γείρῃ, καὶ τῆ κρέας ὀπι-
ζητήντι, ὁ μὲν εἰληφῶς
ῶμνυε, μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχων,
μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ Μά-
γειρῶν αἰδομένῳ πρὸς
κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν.
Ἄλλα καὶ ἐμὲ λάθητε,
τόν γ' ἐπισηκόμενον Θεὸν
ἔκταν λήσεσθε.

aliquod domesticum o-
pus intento, alter horum
partem quandam carni-
um subreptam, in alteri-
us demisit sinum. Con-
verso autem Coco, ac
quærente carnem; qui
abstulerat, se non habe-
re; qui autem habebat,
non abstulisse, jurabat.
Coquus verò, maligni-
tate eorum probè per-
spectà: Me quidem etsi,
inquit, latueritis, peje-
ratum Deum non late-
bitis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ἀνθρώπους ὀπισηκέν-
τες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν
γε Θεὸν ἔλυσωμεν.

Fabula significat, quod
licet homines pejerantes
lateamus, Deum tamen
non latebimus.

κέ. ΓΕΩΡΓΟΣ καὶ
ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

FABULA XXV.
Agricola, & filii ipsius.

ΓΕΩΡΓΟΣ ὡς μέλ-
λων καταλύει τὸ βίον.
καὶ βελομένη τὰς ἑαυτῶν
παιδας πείραν λαβεῖν τῆς
γεωργίας, προσκαλεσάμε-
νος αὐτὰς, ἔφη. Παιδες
ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν
βίον ὑπέξαιμι ὑμεῖς δ',
ἅπερ ἐν τῇ ἀμπελῶ μοι
κρυπταί, ζητήσαντες εὐ-
ρήσετε πάντα. οἱ μὲν ἔν-
δοιθέντες, θησαυροὶ ἐκεῖ
περ κατορωρύχθαι, πᾶσαν
ἐπὶ τῆ ἀμπελῶ γῆν κτῆ

AGRICOLA qui-
dam vitæ excessu-
rus, volensque filios suos
periculum facere de a-
gricultura, vocatis ipsis,
Fili mei, ego jam è vita
discedo, inquit: vos au-
tem, si, quæ in vinea à
me occultata sunt, qua-
siveritis, invenietis omnia.
Illi igitur rati, thesaurum
illic alicubi defossum esse,
omnem vineæ terram
post interitum patris de-
fode-

κὼ δ' ὑποβίωσιν τῷ πατρὸς
κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρῶ
μὲν ἔπειρέτυχον. ἡ δὲ
ἀμπελὶς καλῶς σκαπί-
σα, πολλαπλασίονα ἢ καρ-
πὸν ἀνέδωκεν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ
τοῖς ἀνθρώποις.

foderunt. At thesau-
rum quidem non inve-
nerunt: cæterum vinea
pulchrè fossa; multipli-
cem fructum reddidit.

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, la-
borem thesaurum esse
hominibus.

κς'. ΔΕΣΠΟΤΗΣ
καὶ ΚΥΝΕΣ.

ἌΝΗΡ τις ἐπὶ χει-
μῶν ἐν τῷ αὐτῷ
προαεῖω ὑποληφθεὶς,

F A B U L A XXVI.
Herus & Canes.

VIR quidam tempe-
state in suburbio de-
prehensus suo, primùm
C 5 OVES,

πορῶτα μὲν τὰ πρόβατα κα-
 τέφαγν, εἶτα, τὰς αἰ-
 γας. Τῆ ὃ χειμῶν ὄπι-
 κρατῆν, ἔ τὸς ἐργά-
 τας βῆς σφάξας ἐδοιήσα-
 τ. Οἱ ὃ κυῖες ταῦτα ἰδόν-
 τες, διελέχθησαν πρὸς ἀλ-
 λήλους. Φεύγωμεν ἀλλ'
 ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. Εἰ γὰρ
 ἔργατῶν βωῶν ὁ δεσπό-
 τῆς (ἡμῶν) ἐκ ἐφείσατο,
 πῶς ἡμῶν φείσει;

oves, hinc capras come-
 dit. Tempestate autem
 invalescente, operarios
 quoque boves jugulavit.
 ac comedit. Canes verò,
 id quum vidissent, in-
 ter se dixerunt: Fugia-
 mus nos hinc. Si enim
 operariis bobus herus
 noster non pepercit;
 nobis quomodo par-
 cet?

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τέτρες μάλιστα φεύγειν καὶ
 φυλάττεσθαι χρὴ, οἷτινες
 ἐκ τῶν οἰκέων ἀπέχουσι.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos
 maxime fugere & cave-
 re oportere, qui ne suis
 quidem abstinent.

ηζ.

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

ΑΛΩΠΗΞ ἐν πα-
 γιδι ληφθεῖσα, καὶ
 ἀποκοπέσης τῆ ἐρᾶς Δια-
 δρᾶσα, ἀβιωτὸν ὑπὸ αἰ-
 οχύνῃς ἠγεῖτο τὸν βίον.
 Ἐγνώ ἐν καὶ τὰς ἄλλας
 ἀλώπεκας τὲτ' αὐτὸ νη-
 θεῖσσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ
 πάθῃ τὸ ἴδιον συγκαλύ-
 ψειν αἰσχῶ. Καὶ δὴ πᾶ-
 σαι ἀθροίσασα, παρήνει
 τὰς ἐρᾶς ἀποκόπειν, ὡς
 ἐκ ἀωρεπῆς μόνον τὲτ' ἑ
 μέλῳ ὄν, ἀλλὰ καὶ πειρετ-

FABULA XXVII.

Vulpes.

VULPES laqueo
 capta, quum abscis-
 sâ caudâ evasisset, mini-
 me vitalem præ pudore
 existimabat sibi vitam.
 Itaque & aliis Vulpibus
 hoc idem persuadere de-
 crevit: ut communi ma-
 lo suum celaret dedecus.
 Convocatis ergo omni-
 bus, sibi quoque suadet
 caudas ut præcidant,
 quod non modò parum
 decorum hoc mem-
 brum,

τὸν βάρθω προσηρταρλίον.
Ἰπολαβεῖα ἧ τις αὐτῶν,
εἶπεν ὦ αὐτῆ, ἀλλ' εἰ εἶ
σοὶ τῆτο προσέφερον, ἐκ
ἂν ἡμῖν αὐτὸ σωεβέλευες.
esset, nobis non suaderes, inquit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ
πονηροὶ τῶ ἀνθρώπων ἐδὶ
εὐνοϊαν τὰς πρὸς τοὺς πέ-
λας ποιουῦται συμβουλίας,
δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

brum, sed & onus super-
vacuum, & appendix
quædam esset. Cui quæ-
dam ex ipsis respondens,
Heus tu, nisi hoc è re tua
esset, nobis non suaderes, inquit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pra-
vos homines non bene-
volentiâ, quâ prosequun-
tur alios, sed ex utilitate
sua, consilium iis dare.

κῆ. ΕΡΜΗΣ καὶ ΑΓΑΛ-
ΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ἐρμῆς, γινῶναι βελό-

FABULA XXVIII.

Mercurius & Statuarius.

MERCURIUS, sci-

μυθῶ, ἐν τίνι τιμῇ παρ
 ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν εἰς
 ἀγαματοποιῶν, ἑαυτὸν
 εἰκάσας ἀνθρώπων. Καὶ
 θεασάμενος ἀγαλμα τῷ
 Διὸς, ἠρώτῃ, πόσους αὐ-
 τὸ πείραται δύναται. Τῷ ὅ
 εἰπόντῃ, Δραχμῆς, γέ-
 λάσας, πόσους δὲ τῷ ἠρώσας;
 ἔφη. Εἰπόντῃ ὅ πλείο-
 νῃ, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῷ
 ἀγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς,
 ἐπειδὴ ἀγγελός ἐστι Θεῶν,
 καὶ κεδρῶν. πολὺν αὐτῷ
 πῶρ᾽ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
 τῷ λόγον. ἠρεῖτο περὶ αὐτῷ. Ὁ
 δὲ ἀγαματοποιὸς ἔφη.
 Ἐὰν τέρας ὀνήσῃ, καὶ τῷ
 τον προσθήκῃ σοὶ δίδο-
 μι,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα
 κενόδοξον, ἐν ἐδερμίδι παρ
 ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

re volens, quanti apud
 homines esset, assumptâ
 hominis formâ, in do-
 mum Statuarii venit: vi-
 saque statua Jovis, quan-
 ti inscriberet, rogavit.
 Quumque responderetur,
 Drachma, subrisit;
 & quanti autem Juno-
 nis; inquit. Quumque
 venditor dixisset, Pluris;
 suam quoque inspiciens
 statuam, arbitratus,
 quum nuncius Deorum
 sit, & lucri præses, maxi-
 mam sui ab hominibus
 haberi rationem, de sua
 rogavit. Cui Statuarius.
 Hæc si emeris, hæc cæ-
 teris accedet.

AFFABULATIO.

Fabula in hominem
 gloriosum; qui nullius
 apud alios est pretii.

κθ'. ΛΥΚΟΣ καὶ ΓΕ-
ΡΑΝΟΣ.

FABULA. XXIX.
Lupus & Grus.

Λύκος λαιμῷ ὄσει ἐπε-
πήχθη, ὃ Ἰγέρωνος μισ-
θὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ κὺν
κεφαλῶν αὐτῆ ἐπιβαλῆ-
σα, τὸ ὄσουν ἐκ τῆ λαι-
μῆ αὐτῆ ἐκβάλῃ. Ἡ Ἰ-
γέρωνος ἐκβαλῆσα, δολιχό-
δερξ ἔβα, τὸ μισθὸν ἐπε-
ζήτη. Ὅσιν γελάσας, καὶ
τὸ ὄσοντα θήσας, ἀρκεῖ
σοι μισθός, ἔφη, τῆ κῆ-
μόνον, ὅτι ἐκ λύκος σώμα-
τος ὄσοντα ἐξῆρες καί-

LUPUS gutturi quum
LOS infixum haberet,
mercedem Gruis præbi-
turum dixit, si, injecto
capite, OS è gutture sibi
eduxisset. Quod quum
illa, ut quæ longo esset
collo, eduxisset, merce-
dem flagitare cœpit. Ille
subridens, dentesque
exacuens, Sufficiat tibi,
inquit, illa sola merces,
quod ex ore Lupi denti-
bus-

ρον σᾶαν, καὶ μηδὲν πα-
θῆσαν.

busque saluum caput &
illæsum exemisti.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας,
οἵτινες ἀπὸ κινδύνου διασω-
θέντες, τοῖς εὐεργέτῃ τοι-
ούταις ἀπονέμωσι χάριτας.

Fabula in homines,
qui, à periculo servati,
benè de se meritis grati-
am ejusmodi persolvunt,

λ'.

FABULA XXX.

Α Λ Ι Ε Υ Σ .

Piscator.

Αλιεύς ἐν τινὶ ποταμῷ
ἠλίευσεν. Διατείνας
ἃ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦ-
μα περιλαβὼν ἐκατέρωθεν,
καλωδίῳ προσήσας λίθον,
τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ

PISCATOR in fluvio
quodam piscabatur:
extensisque retibus, ac
fluxu comprehenso u-
trimque, funi alligato la-
pide, aquam verberare

cæ-

ἰχθύες φεύγοντες, ἀποφευλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν ὅμως ἀπὸ τῶν τόπων οἰκόντων τις θεασάμενος τὴν τοιαύτην ἐπιπέτασιν, ἐμέμψεν, ὡς τὸ ποταμὸν θολεῖν, καὶ δεῖδὲς ὕδωρ μὴ συγχορῆσαι πίνειν, καὶ ὅς ἀπεκείνατο. Ἄλλ' εἰ μὴ ἔτι ὁ ποταμὸς ταρῆται, ἐμὲ δεήσει λιμώτλοντα λυθάνειν.

cœpit: ut sic pisces incautè fugientes in retia inciderent. Id quum quidam ex iis, qui circa eum habitarent locum, facientem vidisset, expostulare cum eo, quod fluvium turbaret, claramque aquam bibi non sinneret, qui respondit; Atqui nisi fluvius turbetur, mihi fame moriendum erit.

ΕΠΙ ΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν ἀγαγῶσιν.

Fabula significat, civitatum præfides tunc maxime sua agere, quum eas in seditionem inducunt.

λά. ΛΥΚΟΣ καὶ
ΓΡΑΥΣ

FABULA XXXI.
Lupus & Vetula.

Λύκος λιμώτων, πει-
θειῆς ζητῶν τροφῆν
γενόμενος ἢ κατὰ ἕνα
τόπον, ἤκουσε παιδὶς κλαί-
οντος, καὶ Γραῖς λεγέσης
αὐτῷ. Παύσαι τὴν κλαίειν.
Εἰ ἢ μὴ, τῆ ὥρᾳ ταύτῃ.
ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ. Οἰό-
μενος ἢ ὁ Λύκος, ὅτι
ἀληθεύει ἡ Γραῖς, ἵστατο
πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥ-
ραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέ-
λαβεν, ἀκέφ' ἄλλιν τῆς
Γραῖς κολακευέσης τὸ παι-

LUPUS esuriens, ci-
bum ut quæreret,
vagabatur. Quumque ad
quendam pervenisset lo-
cum, puerum ploran-
tem, Anumque audivit
quamdam, quæ illi dice-
ret, Plorare desine. Sin
minus, Lupo hac hora
te traditura sum. Ratus
igitur Lupus, feriò loqui
Aniculam, diu admo-
dum ibi expectavit.
Quumque eum ibi op-
pres-

D

pres-

δίον, καὶ λέγεις αὐτῷ,
 Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο,
 φρονέουσα, ὡς τέκνον, αὐ-
 τόν. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Λύ-
 κος, ἐπορεύετο, λέγων.
 Ἐν ταύτῃ τῇ παύλῃ, ἄλ-
 λα μὲν λέγουσιν, ἄλλα ὅ-
 παράτιςον.
 dicunt, aliud faciunt (homines.)

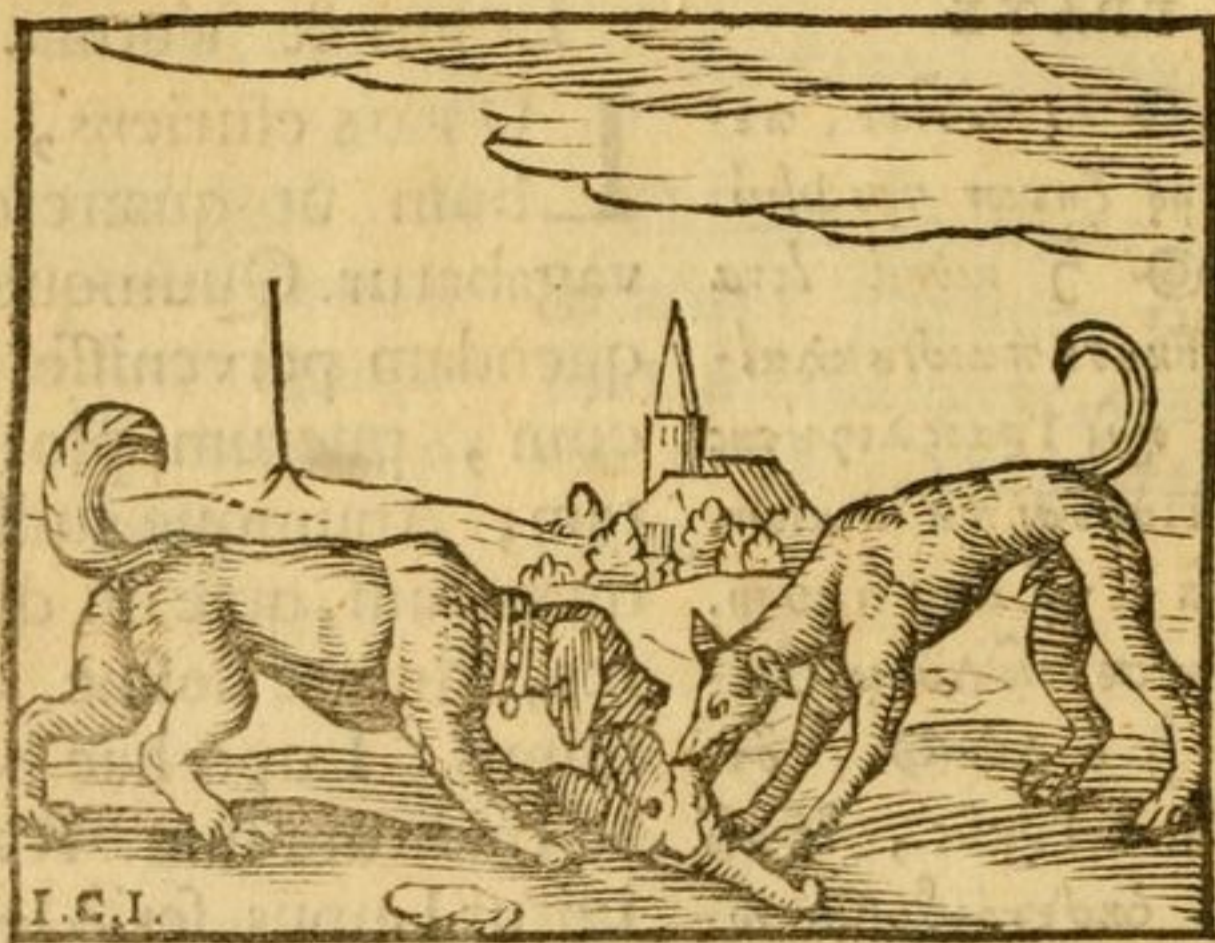
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώ-
 πους, οἱ ἄνευ τῶν ἔργων τοῖς
 λόγοις ἐκ ἔχουσιν ὅμοια.

pressisset vespera, rursus
 Anum blandientem pu-
 erulo, ac dicentem ei
 audit. Si venerit huc Lu-
 pus, interficiemus eum,
 filii Quæ quum audisset,
 discessit Lupus, dixit-
 que. In hac villa aliud
 dicunt, aliud faciunt (homines.)

AFFABULATIO.

Fabula in homines,
 quorum facta verbis non
 respondent.

λβ΄.

ΚΥΝΕΣ.

Ἐχωνὺς δύο κύνας,

FABULA XXXII.

Canes.

Quidam duos cum ha-

ἢ μὴ ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν ἢ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. Καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤχρευέ τι, καὶ ὁ οἰκικὸς συμμετείχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακτῶντ' ἢ τῆς θηρευτικῆς, καὶ κεῖνον ὀνειδίζοντ', εἴ γε αὐτὸς μὴ καθ' ἐκάστῳ μοχθεῖ, ἐκεῖν' ἢ μηδ' ἐν πονῶν τοῖς αὐτῆς τρέφει πόνους. ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. Μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφε. Ὅς ἐπονείν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν τῇ νέῳ οἱ μηδ' ἐν ὅπιστα μῆροι ἔμεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτῶν οἱ γονεῖς ἔτιως ἀγάγῃσιν.

haberet Canes, alterum venari, alterum domum servare docuit. Cæterum si quando Venaticus caperet aliquid, Domesticus particeps unâ cum eo erat cœnæ. Id cum ægre ferret Venaticus, illique objiceret, quod, cum ipse quotidie laboraret, ille otiosus suis nutritur laboribus, respondit. dixitque: Non me, sed herum: reprehende; qui non laborare me, sed labores alienos comesse docuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, adulescentes, qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos sic educaverint parentes.

ΛΥ' ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑ-
ΤΑ ΘΡΑΥΣΑΣ
ΑΓΑΛΜΑ.

FABULA XXXVII.
Homo perfractor
statuæ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΙΣ ΞΥΛΙΝΟΝ
ἔχων Θεόν, πένης ὢν
παθικέτευε τῷ ἀγαθοποιῆ-
σαι αὐτόν. Ὡς δὲ ταῦτα
ἑώρατιεν, καὶ εἶδεν ἦτιον
ὢν πενία διῆγε, θυμω-
θεὶς, ἄρας αὐτόν τ' σκε-
λῶν, ἐρρίψεν εἰς τὸ ἔδα-
φος. Προσκεκσάσης δὲ
τ' κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα
κλαθεῖσης, χυσοῦς ἐρρέυ-
σεν ὅτι πλεῖς. Ὅνπερ
εἶη συγάζων ὁ ἀνθρωπῶν,

HOMO quidam, li-
gnum quum habe-
ret Deum, & egeret, sup-
plicabat ut sibi benefa-
ceret. Hæc igitur quum
faceret, neque minus in
paupertate degeret, ira-
tus, cruribus eum arri-
puit, ac pavimento illi-
fit. Illiso igitur capite,
ac statim diffracto, auri
quam plurimum effluxit.
Quod ille dum collige-
ret,

ἔβρα. Στρεβλὸς ὑπάρχεις
ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων.
Τιμῶντα' σε γὰρ ἦκιστα με
ὠφέλησας, τύψαντα δὲ σε
πολλοῖς καλοῖς ἀμοιβή.

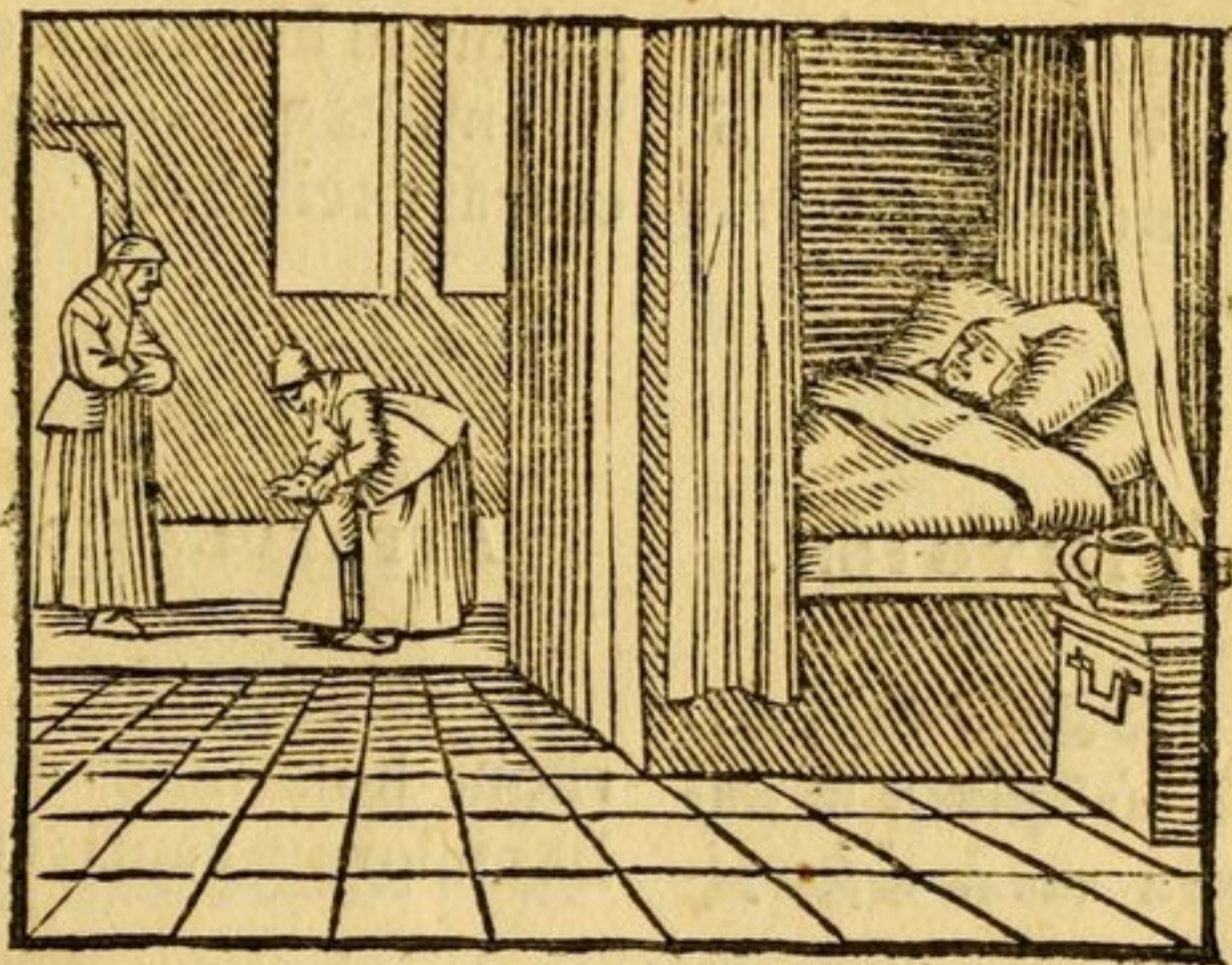
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ὠφελήσῃ τιμῶν πωνη-
ρὸν ἀνθρώπον, τύπτων δὲ
αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

ret, exclamabat: Per-
versuses, ut puto, & in-
gratus: qui dum te cole-
rem; nihil mihi profu-
ilti; verberanti autem
plurima donasti bona.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullo
commodo pravum coli
hominem; qui cum ma-
jore verberetur.

λδ'. ΓΥΝΗ καὶ ΘΕ-
ΡΑΠΑΙΝΑΙ.

FABULA XXXIV.
Mulier & Ancillæ

ΓΥΝΗ χῆρα φιλερ-
γὸς, Θεραπεινίδας

MULIER vidua,
laboriosa, Ancil-
las

ἔχουσα, ταύτας ἐιώθει νυ-
κτός ἐγείρειν ὅτι τὰ ἔργα,
πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων
ὤδ' αἰς. Αἱ ὅ συνεχῶς τῶ
πόνῳ ταλαιπωρέμενα,
ἔγνωσαν, δεῖν τῶ ὅτι τῶ οἰ-
κίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυό-
να, ὡς ἐκείναι νύκτωρ ἐξα-
νισάντη πλὴν Δέσποιναν.
Συμβῆ δ' αὐταῖς τῆτο
διαπραξμῆαις, χαλεπω-
τέροις περιπεσεῖν τοῖς δει-
νοῖς ἢ γὰρ Δεσπότης ἀγνοῖ-
σα πλὴν τῶ ἀλεκτρυόνων ὤ-
ραν, ἐννυχώτερον ταύτας
ἀνίστη.

las quum haberet, nocte
cum gallicinio ad opus
excitare eas solebat.
Quæ affiduo defatigatæ
labore, domesticum
mactare gallum decre-
verunt, ut qui noctu ex-
citaret Heram. Evenit
autem ipsis, quum hoc
fecissent, ut in graviora
inciderent mala. Nam
Hera, quum ignoraret
gallorum horam, matu-
rius multâque adhuc no-
cte eas excitabat.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βα-
λεύματα κακῶν αἰτία γί-
νεται.

Fabula significat, ple-
risque hominibus confi-
lia malorum causas esse.

λέ.

ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

ΑΝΗΡ τις ὑπόδη-
μίσας, εἶτα ἵπ-
λιν πρὸς πλεῖστα ἑαυτῷ γλυ-
ῖται ἐπαιεθῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ
ἐν διαφόροις ἡνδραγαθη-
κέναι χώροις ἐκόμπαζε, καὶ
δὴ καὶ ἐν τῇ Ρόδῳ πεπηδη-
κέναι πῆδημα, οἷον εἰδὲς
ἢ ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς εἶναι
πηδῆσαι, πρὸς τῆστο ἵπ-
μάρτυρας τὴν ἐκεῖ παρόν-
τας ἐλεγεῖν ἔχειν. Τῶν ἵπ-
παρόντων τις ὑπολαβὼν,
εἶπε ὦ εἴ τι, εἰ ἀληθὲς

FABULA XXXV.

Jactator.

VIR quidam pere-
grinatus, deinde in
patriam reversus, cum a-
lia multa diversis virili-
ter gessisse locis jacta-
bat: tum Rhodi saltasse
saltum, quem nullus e-
jus loci saltare potuisset,
quin & testes, qui inter-
fuissent, habere se aje-
bat. Quidam autem ex
iis, qui adērant, Heus
tu, respondit, si verum
hoc est, nihil tibi opus

τῶτ' ἐσιν, ἔδεν δεῖ σοι *testibus; En Rhodus, en*
μαρτύρων. Ἴδ' ῥόδον, *& sa'tus.*
ἰδ' ἐκατόπιδημα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τῶ
πράγματ' ἀπόδειξις ἢ,
πᾶς λόγος περιττός ἐσιν.

Fabula significat, nisi
prompta rei demonstratio
sit, verba omnia vana &
supervacua esse.

λς'

ΚΑΚΟΠΡΑΓΜΩΝ.

FABULA XXXVI.

Malignus.

Α'ΝΗΡ κακοπράγμων
εἰς τὴν ἐν Δελφοῖς
ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειράσασθαι
τῶτον βελόμηνον. καὶ δὴ
λαβὼν σφραδίον ἐν τῇ χειρὶ,

VIR malignus ad
eum qui Delphis
est, se contulit Apolli-
nem; tentaturus eum
(scilicet.) Ergò com-
pre-

καὶ τῷ τῆ ἐδῆτι σκεπά-
 ρας, ἔση τε τὴ τρίποδῶ
 ἔγγισα, καὶ ἤρεῖ τὸ Θεόν,
 λέγων. Ἀπόλλων, ὃ καὶ
 χεῖρας φέρω, πότερον
 ἔμπνην ἐστίν, ἢ ἀπνην; βε-
 λόμην, ὡς, εἰ μὴ ἀ-
 πνην εἶποι, ζῶν ἀναδείξαι
 τὸ σραθιον εἰ δὲ ἔμπνην,
 εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν
 ἐκεῖνο προενεγκεῖν. Ὁ ὅ γε
 Θεὸς πλὴν κακότεχνον αὐτῷ
 γνῶς ἐπίνοϊαν, εἶπεν. Ὁ πό-
 τερον, ὡς ἔτῳ, βέλῃ
 ποιῆσαι, ποιήθω. Παρά
 σοι κεῖθ' ἂν τῷ πρᾶξαι,
 ἢ τὸ ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νε-
 κρὸν ὑποδείξαι.
 vum, quod contines,
 velis.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ
 θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ
 ἀλάθητον.

prehenso manu passer-
 culo, coque veste con-
 tecto: proxime tripo-
 dem stetit, rogavitque
 Deum, Utrumne, Apol-
 lo, inquit, quod manu
 teneo, vivum est, an
 mortuum? ut, si mor-
 tuum diceret, vivum
 ostenderet passerculum;
 si vivum, statim suffo-
 catum, mortuum pro-
 duceret. Verum Deus,
 mentis ejus quum versu-
 tiam perspiceret. Utrum,
 heus tu, facere vis, faci-
 to, inquit. Penes te enim
 est facere illud; si vi-
 vum, quod contines, si-
 ve mortuum, producere

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, nu-
 men neque decipi posse,
 neque quicquam latere.

λζ,

ΠΑΙΣ καὶ ΜΗΤΗΡ.

FABULA XXXVII.

Puer & Mater.

Παῖς ἐκ διδασκα-
λείης τὴν τῆ συμ-
μαθητῆ δέλτον
κλέψας, ἤνευκε
τῇ Μητεί. Τῆς ὅ μὴ ὄπι
πληξάσης, μάλλον μὲν
ἐν ἀποδέξαμένῃς, φοιτῶν
ταῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ
μείζω κλέπειν. Ἐὖ αὐτο-
φώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς,
ἀπήνητο πρὸς θάνα-
τον. Τῆς ὅ Μητρὸς ἐπο-
ρῆνης ἑὸλοφυρομένης, ἐκεῖ
ἔτι δημίῳν ἐδείτο, βρα-

PUER ex literario
ludo condiscipuli fu-
ratus librum, ad Matrem
eum detulit. Quæ quum
non corripuisset eum,
quin & libenter admisis-
set; proventus ætate &
majora furari cœpit. In
ipso autem furto ali-
quando deprehensus, re-
ctâ ad mortem deductus
fuit. Ibi, sequente & lu-
gente Matre, ille carnifi-
ces orare, quædam in au-
rem

χέα ἕνα τῆ μητρὶ Δια-
 λεχθῆναι πρὸς τὸ ἕς. Τῆς
 ὃ ταχέως τῷ σώματι τῆ
 Παιδὸς προοδεύσης, ἐκεί-
 νῳ τὸ ἕς, τοῖς ὀδύσιν δα-
 κῶν, ἀφείλετο. Τῆς ὃ Μη-
 τρὸς, καὶ τῶν ἄλλων κατη-
 γορεύωντων, ὡς ἔ μόνον κέ-
 κλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς
 πλὴν Μητέρα ἠσέβηκεν,
 ἐκείνῳ εἶπεν. Αὐτὴ γὰρ
 μοι τῆ ἀπολείας γέγονεν
 αἴτιον. Εἰ γὰρ, ὅτε πλὴν
 δέλτων ἐκεκλόφην, ἐπέ-
 πληξέ μοι, ἐκ ἂν μέχει
 τέτων χωρήσας, νῦν ἠγό-
 μιν ὅτι τῆ θάνατον.

rem Matri narrare sibi
 (ut liceret.) Quæ quum
 illico ori filii se admo-
 visset, ille aurem, denti-
 bus comprehensam,
 morfu abstulit. Matre
 autem, aliisque eum ac-
 cusantibus, quod non so-
 lum furatus, sed & in
 Matrem impius esset; il-
 le. Hæc enim mihi ca-
 lamitatis, inquit, fuit
 causa. Si enim, quum
 furatus librum essem, me
 corripuisset, non huc us-
 que processissem, nec
 ducerer ad mortem.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τῆ μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζο-
 μῶν ὅτι μείζον αὐξάνει
 τὰ κακά.

Fabula significat, eo-
 rum, qui non in princi-
 pio puniuntur, in majus
 augeri mala.

λή. ΑΛΩΠΗΞ καὶ
ΤΡΑΓΟΣ.

FABULA XXXVIII.
Vulpes & Hircus.

Αλώπηξ καὶ Τράγος
διψῶντες, εἰς φρέαρ
κατέβησαν. Μετὰ δὲ τὸ
πιεῖν, τὸ Τράγος σκεπτο-
μήνους πλὴν ἀνοδόν, ἡ Αλώ-
πηξ ἔφη. Θάρσθι, χρησι-
μὸν τι καὶ εἰς πλὴν ἀμ-
φοτέρων σωτηρίαν ἔπινε-
ρόνκα. Εἰ γὰρ ὀρθισθεὶς α-
θεῖς, τὰς ἐμπροσθίας τῶν
ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερεί-
σεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως
εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλινεῖς,
ἀναδραμεῖσα ὄλα τῶν σῶν

VULPES & HIRCUS
sitientes, in puteum
descenderunt. Postquam
autem bibissent, Hirco
indagante, quomodo
ascenderet, Vulpes,
Confide, inquit: utile
aliquid, ac in utriusque
salutem excogitavi. Si
enim erectus, pedibus-
que anterioribus parieti
innixus steteris; simili-
terque cornua in ante-
riorem partem inclina-

αὐτὴ νώτων ἔκ κεράτων,
καὶ ἔξω τῆ φρέατος ἐκεί-
θεν πηδήσασα, καὶ σε κτῆ
τῆτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν.
Τῆ ὅ Τράγος πρὸς τῆτο
ἑτοιμῶς ὑπερηλαλήσας,
ἐκείνη τῆ φρέατος ἔτις
ἐμπηδήσασα, ἐσκήρτα πρὸ
τῆ σόμιον ἡδομήν. Ὁ ὅ
Τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο,
ὡς πρὸ βλαίνεσθαι τὰς σω-
θήκας. Ἡ δὲ, Ἀλλ' εἰ
τολαύτας, εἶπε, φρένας
ἐκέκτητο, ὅπως ἐν τῷ
πρώτῳ τριχάς, ἔ πρό-
τερον ἂν κατέβης πρὶν ἢ
πρὸ ἀνοδὸν σκέψασθαι.
quam de ascensu cogitasses.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τῆ φρόνιμον ἀνδρὰ
δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῆ
πραγμάτων σκέψασθαι, εἴθ
ἔτις αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

veris; ipsa, ubi me ter-
go cornibusque tuis infi-
stans, expediero, extra-
que puteum exfiliero, &
te postea educam exin-
de Quod officium
quum prompte præsti-
tisset Hircus; ac illa sic
puteo exfiliisset, circum
os putei cum voluptate
exultabat. Accusabat
autem eam Hircus, quod
transgressa pactum esset.
Ad quod illa. Si tot, in-
quit, mentes, quot in
barba pilos possideres,
non ante descendisses,

AFFABULATIO.

Fabula significat, pru-
dentem virum oportere
prius fines considerare
rerum; atque ita aggredi
ipsas.

ΛΘ' ΑΝΘΡΩΠΟΣ.
καὶ ΚΥΩΝ.

FABULA XXXIX.
Homo & Canis.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ἠτοί-
μασε δεῖπνον ἐστία-
σων ἕνα τῶ φίλων αὐτοῦ καὶ
οἰκείων. Ὁ δὲ Κύων αὐτὸν
ἄλλον Κυῖα ἐκάλει, λέγων.
ὦ Φίλε, δεῦρε, σὺν δεῖ-
πνήσόν μοι. Ὁ δὲ προσελ-
θὼν, χαίρων ἴσατο, βλέ-
πων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν
ἐν τῇ καρδίᾳ. Βαβαί, πόση
μοι χαρὰ ἄρα ἐξαπιναίως
ἐφάνη; τραφήσμαι τε γὰρ,
καὶ εἰς κόρον δεῖπνήσω, ὥσ-
τε μὲ αὖτις μὴδαμῆ γε

HOMO quidam pa-
rabat cœnam, acce-
pturus amicum quen-
dam suum & familia-
rem. Cujus Canis alium
item invitabat Canem:
qui, O amice, inquebat,
veni, una mecum cœna.
Atque is ubi accessisset,
lætus, magnam illam
spectans cœnam, astant
secumque, Papæ, quan-
tum mihi nunc, inque-
bat, gaudium evenit!
quip-

πεινάσαι. Ταῦτα καθ' ἑαυ-
 τὸν λέγοντι τὸ Κυνὸς, καὶ
 ἅμα σείοντι πλὴν κέρκον,
 ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον θάρ-
 ρῆντι, ἑμάγει, ὡς
 εἶδε τῆτον ὡς κἀκεῖσε
 πλὴν κέρκον πεισρέφοντα,
 κατὰχῶν τὰ σκέλη αὐτῆ,
 ἔρριψε πρὸς αὐτὴν ἔξωθεν
 τὸ θυρίδων. ὁ ἡ καλῶν,
 ἀπὴν μεγάλας κρᾶζων.
 τῶν τις ἡ Κυνῶν, τὸ κατ'
 ὄδον αὐτῶν συναντώντων,
 ἐπηρώτα. Πῶς εἰδείπνησας,
 φίλ; ὁ ἡ πρὸς αὐτὸν
 ὑπολαβὼν ἔφη. Ἐκ τῶν πολ-
 λῆς πόσεως μεθύσεις
 ὑπὲρ κέρκον, εἶδ' ἔπειτα ὄδον
 αὐτῶν, ὄθεν ἔξῃλθον,
 οἶδα.

am, unde egressus sum,

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ
 δεῖ θάρρειν τοῖς ἐξ ἄλλο-
 τείων εὑποιεῖν ἐπαγγελιο-
 μύθοις.

quippe qui nutriar, & ad
 satietatem cœnabo, ita
 ut nullo modo cras esu-
 riam. Hæc secum dum
 diceret Canis, simulque
 caudam moveret, ut qui
 jam amico fideret, cocus,
 ut videt ipsum hoc atque
 illuc caudam vibrantem,
 arreptum cruribus, sta-
 tim de fenestris dejecit.
 Qui quum decidisset,
 magno cum clamore ab-
 ibat. Cui quum Canis
 quidam in via occurris-
 set, quomodo cœnatus
 es, amice? inquit. Qui re-
 spondit. Multo potu su-
 pra satietatem inebria-
 tus, ne ipsam quidem vi-
 novi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non
 oportere confidere iis,
 qui ex alienis benefacere
 pollicentur.

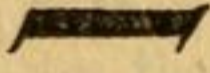

μ΄.

FABULA XL.

ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ.
καὶ ΕΡΜΗΣ.

Lignator & Mercurius.

 γλευόμενος τις
 πρὸς τὸ ποταμῷ
 ἢ οἰκείον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμνηχανῶν τοίνυν πρὸς τὴν ὄχθιν καθίσας ὠδύρετο. Ἐρμῆς ὁ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας ἢ ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσὸν ἀνή-

LIGNATOR quidam apud fluvium suam amisit securim, Inops igitur consilii, juxta ripam sedebat, ac plorabat. Mercurius autem, intellectâ causâ, ac miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim; &

νεγκε πέλεκυ, καὶ, εἰ
 ἔτος ὅστιν, ὃν ἀπώλεσεν,
 ἦρετο. Τὴν δὲ μὴ τῶτον ἔτι
 φημένε, αὐτὸς καταβάς
 ἀργυρὴν ἀνεκόμισε. Τὴν ἣ
 μηδὲ τῶτον ἔτι τὸν οἰκεῖον
 εἰπόντες, ἐκ τρίτης κα-
 τὰς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον
 ἀνήνεγκε. Τὴν δὲ τῶτον
 ἀληθῶς ἔτι τὸν ἀπολωλό-
 ται φημίε, Ἑρμῆς ἀποδε-
 ξάμενος αὐτὴν πλὴν δι-
 καιοσύνη, πάντας αὐτῷ
 ἐδώρησατο. Οἱ ἣ ἀφ' ἑ-
 νόμου, πάντα τοῖς ἐταί-
 ροις τὰ συμβάντα διεξελή-
 λυθεν. Ὡς εἰς ἡς τὰ ἴα
 ἀφ' ἑρμῆος ἐβλέψασατο
 καὶ ἀφ' αὐτῶν τὸν ποταμὸν ἐλ-
 θῶν, καὶ πλὴν οἰκείαν
 ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεί-
 εις τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκά-
 θετο. Ἐπιφανείς ἔνθ' Ἑρ-
 μῆς καὶ κείνῳ, καὶ πλὴν αἰ-
 τίαν μαθὼν τὴν θλίψιν, κα-
 τὰς ὁμοίως χρυσὴν ἀξί-
 νην ἐξέλεγε, καὶ ἦρετο,
 εἰ ταύτῃ ἀπέβηλε. Τὴν
 δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ Ἀλη-

& An hæc esset quam
 perdiderat, rogavit. Illo
 negante, iterum urina-
 tus, argenteam sustulit.
 Illo neque hanc esse
 suam dicente, tertio uri-
 natus, illam ipsam (quam
 perdiderat) sustulit. Qui
 quum vere hanc esse,
 quæ esset perdita, dixis-
 set; probatâ æquitate
 ejus, Mercurius omnes
 ei donavit. Qui simul ac
 ad socios venisset, quæ-
 cunque evenissent, expo-
 suit. Quorum unus ea-
 dem facere decrevit: qui
 ad fluvium se contulit,
 suamque consultò secu-
 rim in profluentem de-
 misit; ploravitque eo-
 dem modo, ac sedit. Ap-
 paruit igitur Mercurius
 & illi: causâque ob quam
 ploraret intellectâ, uri-
 natus similiter; auream
 extulit securim; atque
 utrum hanc amisisset, ro-
 gavit. Qui quum vehe-

Θῶς ἢ δ' ἔστ', φήσαντες,
μισήσας ὁ θεὸς τὴν Τσαύ-
πλιν ἀναίδειαν. ἔ μόνον
ἐκείνῳ κατέχευε, ἀλλ' ἔδ' ἔ-
πλιν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

menter gavisus, eam
ipsam esse diceret; tan-
tam averfatus impuden-
tiam Deus, non modo il-
lam servavit, sed ne pro-
priam quidem reddidit.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

AFFABULATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον
συνάρεται, ὅσον τοῖς
ἀδικοῖς ἐναντιᾶται.

Fabula significat, quan-
tum justis auxiliatur,
tantum injustis adversari
Deum.

L E C T O R I.

UT utrâque eloquentia juven-
 tus juxta, & quam commo-
 dissime, exerceatur, curæ iis
 vel inprimis esse oportet, quibus ea
 est commissa. Socratis exemplo. Qui,
 ut in Phædone extat, ne sine exercitio
 poëtices vitâ excederet à Deo moni-
 tus; & monenti paruit, & cum Fa-
 bulas contexere non didicisset, ex
 Æsopo eas mutuavit. Ad quod exerci-
 tium ut Avienus præeat, fabellas, quas
 (ut erat seculum) non infeliciter in-
 terdum expressit, superioribus adjeci-
 mus. Ut juventus, postquam prima
 dulcis & inaffectedatæ sapientiæ ac Lin-
 guæ Græcæ tirocinia, Æsopo debere
 didicit, Carminis scribendi argumen-
 tum ex eodem petat; ex Avieno, sed
 cum cautione, modum.

T H E O D O S I O.

DUBITANTI mihi, Theodose optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam mandaremus, Fabularum textus occurrit, quod in his urbanè concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poemate loqueretur? quum in utroque literarum genere & Atticos Gracà eruditione superes, & Latinitate Romanos? Hujus ergo materiae ducem nobis Æsopum noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verùm has pro exemplo fabulas & Socrates divinis operibus indidit, & poemati suo Flaccus optavit, quod in se subjocorum communium specie vitæ argumenta contineant, quæ Gracis jambis Babrias repetens in duo volumina coarctavit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit. De his ergo ad quadraginta & duas in unum redactas fabulas edidi, quas rudi Latinitate compositas elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudinem leves, totumque vivendi ordinem cautus agnoscas. Loqui vero arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia videre fecimus, ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animi sententia proferratur.

ÆSOPI FABULÆ XLII.

A B

A V I E N O

Elego carmine conscriptæ,

RUSTICA & LUPUS. I

Rustica ploranti Parvo juraverat olim,
 Ni taceat, rabido quod foret esca lupo.
 Credulus hanc vocem Lupus audit, &
 manet ipsas

Pervigil ante fores, irrita vota gerens.

Nam lassata Puer nimix dat membra quieti:

Spem quoque raptori sustulit inde fames.

Hunc ubi sylvarum repetentem lustra suarum

Jejunum conjux sensit adesse lupa:

Cur, inquit, nullam defers de more rapinam,

Languida consumptis sed trahis era genis?

Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna

Vix miserum vacua delituisse fuga.

Nam quæ præda, rogo, quæ spes contingere possiet

Jurgia nutricis cum mihi verba darent?

Hæc tibi dicta putet, seque hac sciat arte notari,

Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

AQUILA & TESTUDO. 2

Pennatis avibus quondam testudo locuta est,
 Si quis eam volucrem constituisset humi.

E 3

Proa

Protinus è rubris conchas proferret arenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret;
 Indignans sibimet, tardo quod sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretque die.

Ast ubi promissis aquilam fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dum quærit sydera pennis,
 Occidit infelix alitis ungue fero. (ris.)

Tum quoque sublimis quum jam moreretur in au-
 Ingemuit votis hæc licuisse suis.

Nam dedit exosæ posthæc documenta quietis,
 Non sine supremo magna labore peti.

Si quicumque nova sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora petit.

C A N C R I.

3

Curva retrocedens quum fert vestigia cancer,
 hispida saxosis terga relisit aquis.

Hunc genitrix facili dum vult procedere gressu,
 Talibus alloquiis præmonuisse, ferunt:

Ne tibi transverso placeant hæc devia, Nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.

Sed nisi contenta ferens vestigia recto
 Innocuos prono tramite siste gradus.

Cui natus, Faciam, si mi præcesseris, inquit,
 Rectaque monstrantem certior ipse sequar.

Nam stultum nimis est, cum tu pravissima tentes,
 Alterius censor ut vitiosa notes.

Bo

B O R E A S & S O L.

4

Immitis Boreas, placidusque ad sydera Phœbus,
 Jurgia cum magno conseruere Jove;
 Quis prior inceptum peragat (mediumq; per orbem
 Carpebat solitum forte viator iter :)
 Convenit hanc potius liti præfigere causam,
 Pallia nudato decutienda viro.
 Protinus impulsus ventis circumtonat æther,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.
 Ille magis duplicem lateri circumdat amictum,
 Turbida summotis quo trahit aura finus.
 Sed tenues radios paulatim increfcere Phœbus
 Jufferat, ut nimio surgeret igne jubar,
 Donec lassâ volens requiescere membra viator,
 Seposita fessus veste sederet humi.
 Tunc victor docuit præsentia numina Titan,
 Nullum præmissis vincere posse minis.

R U S T I C U S & A S I N U S.

5

Metiri se quemque decet, propriisque juvari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi,
 Ne detracta gravem faciens miracula risum;
 Cœperit in solis quum remanere malis.
 Exuvias asinus defuncti forte leonis
 Repperit, & spoliis induit ora novis.
 Aptavitque suis incongrua tegmina membris:
 Et miserum tanto pressit honore caput.
 Ast ubi terribilis animo circumstetit horror.

Pigraque præsumptus venit in ossa vigor.
 Mitibus ille feris communia pabula calcans
 Turbabat pavidas per sua rura boves.
 Rusticus hunc magna postquam deprendit ab aure
 Correptum vinclis verberibusque domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallas:
 At mihi qui quondam, semper Asellus eris.

R A N A & V U L P E S. 6

Edita gurgitibus olimque immerſa profundo,
 Et luteis tantum ſemper amica vadis,
 Ad ſuperos colles herboſaque prata recurrens,
 Mulcebat miſeras turgida Rana feras.
 Callida ceu poſſet gravibus ſuccurrere morbis,
 Et vitam ingenio continuare ſuo,
 Nec ſe Pæonio jaçtat cenſura magiſtro,
 Quamvis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc Vulpes, pecudum ridens aſtuta quietem,
 Verborum vacuam prodidit eſſe fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina membriſ,
 Pallida cæruleus cui notat ora color.

C A N I S. 7

Forte canis quondam nullis latratibus horrens,
 Nec patulis primum rictibus ora trahens;
 Mollia ſed pavidæ ſummittens verbera caudæ,
 Concitus audaci vulnere dente dabat.

Hunc

Hunc dominus, ne quem probitas simulata lateret
 Jufferat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cavenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ovans
 Tunc insultantem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
 Munera pro meritis si cupis ista dari.
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitiaæ testem sed geris inde sonum.

C A M E L U S.

8

Contentum propriis sapientem vivere rebus,
 Nec cupere alterius fabula nostra monet:
 Indignata cito ne stet fortuna recurſu,
 Atque eadem minuat quâ dedit ante rotâ.
 Corporis immenſi fertur pecus iſſe per auras,
 Et magnum precibus ſollicitaſſe Jovem:
 Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
 Inſignes geminis cornibus ire boves,
 Et ſolum nulla munitum parte camelum,
 Objectum cunctis expoſitumque feris.
 Jupiter arridens, poſtquam ſperata negavit,
 Inſuper & magnæ ſuſtulit auris onus.
 Vive minor merito, cui forſ non ſufficit, inquit,
 Et tua perpetuum, livide, damna geme.

V I A T O R E S.

9.

Montibus ignotus curvisque in vallibus arctum
 Cum socio quidam suscipiebat iter.
 Securi, ut quodcunque malum fortuna tulisset
 Robore collato posset uterque pati.
 Dumque per inceptum vario sermone feruntur,
 In medium præceps convenit ursa viam.
 Horum alter facili comprehendens robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus:
 Ille trahens nullo jacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens, corpore lapsus humi.
 Continuo prædam cupiens fera sæva cucurrit,
 Et miserum curvis unguibus ante levat.
 Verum ubi concreto riguerunt membra timore,
 (Nam solitus mentis liquerat ossa calor)
 Plane olidum credens, quamvis jejuna, cadaver,
 Delerit, & lustris conditur ursa suis.
 Sed quum securi paulatim in verba redissent,
 Liberior justo, qui fuit ante fugax:
 Dic sodes quidnam trepido tibi retulit ursa:
 Nam secreta diu multa que verba dedit.
 Magna quidem monuit, tamen hæc quoque maxima
 Quæ mihero semper sunt facienda mihi: (jussit,
 Ne facile alterius repetat consortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

E Q U E S.

10

Calvus eques capitis solitus religare capillos,
 Atque alias nudo vertice ferre comas,

Ad

Ad campum nitidis venit conspectus in armis,
 Et facilem frenis flectere cœpit equum.
 Hujus ab adverso boreæ spiramina perflant
 Ridiculum populo conspiciente caput:
 Nam mox dejecto nituit frons nuda galero,
 Discolor apposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit admota calliditate jocum:
 Quid mirum referens positos fugisse capillos,
 Quem prius æquævæ deseruere comæ?

O L L Æ.

II

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Infanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diversa duas ars & natura creavit,
 Ære prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido concordia motus,
 Incertumque vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Jurabat solitam longius ire viam.
 Ille timens ne quid levibus graviora nocerent,
 Et quia nulla brevi est cum meliore fides,
 Quamvis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me sive tibi, seu te mihi conferat unda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R U S T I C U S.

12

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiluisse videt.

Mox

Mox indigna animo properante reliquit aratra,
Semina compellens ad meliora boves.

Continuo suplex Telluris construit aras,
Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.

Hunc Fortuna novis gaudentem provida rebus
Admonet, immunem se quoque thure dolens :

Nunc inventa meis non prodis munera templis,
Atque alios mavis participare Deos.

Sed quum subrepto fueris tristissimus auro,
Me primam lachrymis sollicitabis inops.

T A U R U S & H I R C U S.

13

Immensum Taurus fugeret quum forte Leonem,
Tutaque desertis quæreret antra viis,
Speluncam reperit, quam tunc hirsutus habebat,
Ciniphii Ductor qui gregis esse solet.

Post ubi summiffâ meditantem irrumpere fronte
Obvius obliquo terruit ore Caper;

Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus,
(Nam timor expulsus jurgia ferre vetat)

Non te demissis fetosum, putide, barbibus,
Illum qui superest consequiturque tremor.

Nam si discedat, nosces, stultissime, quantum
Discrepet à Tauri viribus Hircus olens.

S I M I A.

14

Jupiter in toto quondam quæfiverat orbe,
Munera natorum qui meliora daret.

Certatim ad regem currit genus omne ferarum,
Permixtumque homini cogitur ire pecus.

Sed

Sed nec squamigeri desunt ad jurgia pisces,
 Et quidquid volucrum purior aura vehit.
 Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
 Judicio tanti discutienda Dei. (tum,
 Tunc brevis informem traheret quum Simiana
 Ipsum etiam in risum compulit illa Jovem.
 Hanc tamen ante alias rumpit turpissima vocem,
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit:
 Jupiter hoc norit, maneat victoria si quem,
 Judicio superest omnibus iste meo.

G R U S & P A V O.

15

Threticiam volucrem fertur Junonius Ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namque inter varias fuerat discordia formas,
 Magnaque de facili jurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra decore,
 Cæruleam facerent livida terga Gruem.
 Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
 Sparserat arcanum rursus in astra jubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus usâ fuit:
 Quamvis innumerus plumas variaverit ordo,
 Mersus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformi sublimis in aëra penna.
 Proxima sideribus numinibusque feror.

QUERCUS & CALAMI.

16

Montibus è summis radicitus eruta quercus
 Decidit infani turbine victa noti.
 Quam tumidis subter decurrens alveus undis
 Suscipit, & fluvio præcipitante rapit.
 Verùm ubi diversis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande resedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quod stet arundo vadis.
 Se quoque tum vasto necdum consistere trunco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blando respondens canna susurro,
 Seque magis tuam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, sævasque procellas
 Despicias. & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgentes paulatim demoror austros,
 Et quamvis levibus provida cedo notis.
 In tua præruptis offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent, magnis obistere frustra,
 Paulatimque truces exsuperare minas.

VENATOR & TIGRIS.

17

Venator jaculis haud irrita vulnera torquens
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tum pavidis audax cupiens succurrere Tigris
 Verbere commotas jussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto
 Nunc tibi qualis eram, nuncius iste refert.

Et

Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret quum saucia telum,
 A trepida fertur Vulpe retenta diu.
 Dum quisnam ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut ubinam jaculum delituissest agens?
 Illa gemens, fractoque loqui vix murmure cœpit,
 (Nam solitas voces ira dolorque rapit:)
 Nulla quidem medio convenit in aggere forma.
 Quæque oculis obsit non repetenda meis;
 Sed cruor & validis in nos directa lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

A R M E N T A & L E O.

18

Quattuor immensis quondam per prata juven-
 Fertur amicitia tanta fuisse fides, (cis
 Ut simul emissos nullus divelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoque collatis inter se cornibus, ingens
 Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.
 Dum metus oblatam prohibet tentare rapinam,
 Et conjuratos horret adire boves.
 Sed quamvis audax factisque immanior esset,
 Taurorum solus viribus impar erat.
 Protinus adgreditur pravis insistere verbis
 Collisum cupiens dissociare pecus.
 Et postquam dictis animos disjuxit acerbis,
 Invasit miserum diripuitque gregem.
 Tum quidam ex illis, vitam servare quietam

Qui

Qui cupiet, nostrâ discere morte potest!
 Neve cito admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

DUMUS & ABIES. 19

Horrentes Dumos Abies pulcherrima risit,
 Quum facerent formæ jurgia magna suæ.
 Indignum referens cunctis certamen haberi,
 Quod meritis nullus se sociaret honor.
 Nam mihi deductum surgens in nubila corpus,
 Vorticis erectas tollit in astra comas.
 Puppibus & patulis media cum sede locantur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dant spineta figuram
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidem bona sola fateris,
 Et nostris fruere imperiosa malis.
 Sed quum pulera minax succidit membra securis,
 Quam velles spinas tunc habuisse meas.

PISCATOR & PISCIS. 20

Piscator solitus prædam suspendere seta,
 Exigui Piscis vile trahebat onus.
 Sed postquam superas captum perduxit ad auræ,
 Atque avido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex, lacrymis affatur obortis:
 Nam quanta ex nostro corpore damna feres?
Nunc me saxosis genitrix fœcunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere jussit aquis.

Tolle

Tolle minas, tenerumque tuis sine crescere mensis

Hæc tibi me rursum littoris unda dabit :

Protinus immensi depastus cærula ponti

Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.

Ille nefas captum referens absolvere piscem ;

Difficiles queritur casibus esse vices.

Nam miserum est, inquit, præsentem amittere

Stultius & rursum vota futura sequi. (prædam.

R U S T I C U S & A V I S.

21

Parvula progeniem terræ mandaverat Ales,

Quâ stabat viridi cespite flava seges:

Rusticus hanc fragili cupiens decerpere culmo

Vicinam supplex forte petebat opem.

Sed vox implumes turbavit credula nidos,

Suaferat & laribus continuare fugam.

Cautior hos remeans prohibet discedere mater:

Nam quid ab externis proficietur? ait.

Ille iterum caris operam mandavit amicis.

At genitrix rursum tutior inde manet.

Sed postquam curvas dominum comprehendere fal-

Frugibus & totam sensit adesse manum ; (ces,

Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,

Quum spem de propriis viribus ille petit.

I N V I D U S & C U P I D U S.

22

Jupiter ambiguas hominum perdiscere mentes

Ad terras Phœbum misit ab arce poli.

Tunc duo diversis poscebant numina votis :

F

Nam-

Namque alter cupidus; invidus alter erat.
 His sese medium Titan, scrutatus utrumque
 Obtulit, & precibus ut peteretur, ait,
 Præstandi facilis: nam quæ speraverit unus,
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa jecur nequeat fatiare cupido,
 Distulit admotas in nova damna preces,
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Seque ratus solum munera ferre duo.
 Ille ubi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprii corporis optat, ovans.
 Nam petit, extinctus ut lumine degeret uno,
 Alter ut hoc duplicans vivat utroque carens.
 Tunc fortem sapiens humanam risit Apollo,
 Invidiæque malum rettulit ipse Jovi:
 Quæ dum proventis aliorum gaudet iniquis,
 Lætior infoelix, sed sua damna, cupit.

S T A T U A R I U S. 23

Venditor insignem referens de marmore Bac-
 Expositum pretio fecerat esse Deum. (chum,
 Nobilis hunc quidam funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat:
 Alter adoratis ut ferret numina templis,
 Redderet & iacris debita vota loco;
 Nunc, ait, ambiguum, facies de mercibus omen,
 Quum spes in pretium munera dispar agit:
 Et me defunctis seu malis tradere divis,
 Siue decus busti, seu velis esse deum.

Subdita namque tibi est magni reverentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Convenit hoc illis, quibus est permessa potestas:
 An prodesse aliis vel nocuisse velint.

V E N A T O R & L E O.

24

Certamen longâ protractum lite gerebant
 Venator quondam, nobilis atque Leo.
 Hi quum perpetuum cuperent injurgia finem,
 Edita continuo forte sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet affirmans picturâ teste superbum
 Se fieri: extinctam nam docet esse feram.
 Ille graves oculos ad inania signa retorquens,
 Infremit, & rabido pectore verba dedit;
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra novum caperet solertia sensum,
 Scalperet ut docili pollice saxa Leo:
 Tunc hominem aspiceres oppressum murmure
 Conderet ut rabidis ultima fata genis. (magno.

P U E R & F U R.

25

Flens Puer extremam putei confedit ad undam,
 Vana supervacuis rictibus ora trahens.
 Callidus hunc lachrymis postquam Fur vidit obor-
 Quænam trititiæ sit modo causa, rogar. (tis,
 Illa sibi abrupti fingens discrimina funis,

Atque auri queritur defiliisse cadum,
 Nec mora: sollicitam traxit manus improba ve-
 Exutus putei protinus ima petit. (Item.
 Parvulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amiffa veste, resedit humi:
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos:
 Perdita, quisquis erit, posthac sibi pallia cernat,
 Qui putat in liquidis quod natet urna vadis.

CAPELLA & LEO.

26

Viderat excelsa pascentem rupe Capellam,
 Cominus esuriens quum Leo ferret iter:
 Et prior, Heus, inquit, præruptis ardua saxis
 Linque, nec hirsutis pascua quære jugis,
 Sed cytisi croceum per prata virentia florem,
 Et glaucas salices, & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis fallere velle dolis.
 Vera licet moneas, & magna pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quamvis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hanc talis conciliator habet.

CORNIX & URNA.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat Urnam,
 Quæ minimam fundo continuisset aquam.
 Hanc

Hanc enīsa diu planis effundere campis,
 Scilicet ut nimiam pelleret inde sitim.
 Postquam nulla viam virtus dedit, admovet omnes
 Indignata novâ calliditate dolos.
 Nam brevis immerfis accrescens sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit unda viam.
 Viribus hæc docuit quam sit prudentia major,
 Quæ cœptum Volucris explicuisset opus.

R U S T I C U S & T A U R U S.

28

Vincla recufanti, dedignantique juvenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliquâ succidens cornua falce,
 Credidit insanum detumuisse pecus.
 Cautus & immenso cervicem innectit aratro:
 Namque erat hic cornu promptior atque pede,
 Scilicet ut longus prohiberet verbera temo,
 Neve ictus faciles ungula sæva daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacuâ calce fatigat humum;
 Continuò everfam pedibus dispergit arenam,
 Quam ferus in domini membra sequentis agat.
 Tum sic informi squalientes pulvere crines
 Discutiens, fesso pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Qui fieri posset cum ratione nocens.

SATYRUS & VIATOR. 29

Horrida congestis quum staret bruma pruinis,
Cunctaque durato stringeret arva gelu,

Hæsit in adverſa nimborum mole viator:

Perdita nam prohibet ſemita ferre gradum.

Hunc nemorum cuſtos fertur miſeratus in antro

Exceptum Satyrus continuiſſe ſuo.

Quem ſimul aſpiciens ruris miratur alumnus,

Vimque homini tantam protinus eſſe pavet.

Nam gelidos artus vitæ ut revocaret in ulum,

Aſſatas calido ſolverat ore manus.

Sed quum depulſo cœpiſſet frigore lætus

Hospitis eximiâ ſedulitate frui:

(Namque illi agreſtem cupiens oſtendere vitam,

Silvarum referens optima quæque dabat:)

Obtulit & calido plenum cratera lyæo,

Laxet ut infuſus frigida membra tepor.

Ille ubi ferventem labris contingere teſtam

Horruit, algenti ſufflat ab ore gelu,

Obſtupuit duplici monſtro perterritus hospes,

Et pulſum ſylvis longius ire jubet.

Nolo, ait, ut noſtris unquam ſucceſſerit antris,

Tam diverſa duo qui ſimul ore ferat.

VILLICUS & DOMINUS. 30

Vaſtantem ſegetes & pinguia culta ruentem

Liquerat abſciſſâ ruſticus aure ſuam:

Ut memor accepti referens monumenta doloris

Ulterius teneris parceret illa fatiſ.

Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdedit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora, prædictæ segeti caput intulit horrens,
 Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tunc Domini captum mensis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed quum consumpti Dominus cor quæreret apri,
 Impatiens fertur quod rapuisse coquus;
 Rusticus hoc justam verbo compescuit iram,
 Affirmans stultum non habuisse suam.
 Nam cur membrorum demens in damnaruisset,
 Atque uno toties posset ab hoste capi?
 Hæc illos præcepta monent, qui sæpius ausi,
 Nunquam peccatis abstinuere manus.

M u s & B o s.

31

Ingentem fertur Mus quondam parvus oberrans
 Ausus ab exiguo lædere dente Bovem.
 Verum ubi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vasta torvum cervice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit, esse videt.
 Tunc indignantem justo sermone fatigans
 Distulit hostiles calliditate minas:
 Non quia magna tibi tribuerunt membra parentes
 Viribus effectum constituere tuis.
 Disce tamen, brevibus quæ sit fiducia monstris,
 Et faciat quidquid parvula turba cupit.

RUSTICUS & HERCULES.

32

Hærentem luteo sub gurgite Rusticus axem
 Liquerat annexas ad juga curva boves.
 Frustrà dispositis confidens numina votis
 Ferre suis rebus, quum resideret, opem.
 Cui Rector summis Tyrinthius infit ab astris,
 (Nam vocat hunc supplex in sua vota Deum)
 Surge laborantes stimulis agitare juvencos,
 Et manibus pigras disce juvare rotas.
 Tunc quoque congressum majoraque viribus au-
 Fas superos animis conciliare tuis. (sum
 Disce tamen pigris non flecti numina votis,
 Præsentisque adhibe cum facis ipse Deos.

A N S E R.

33

Anser erat cuidam pretioso germine foetus,
 Ovaque qui nidis aurea sæpe daret.
 Fixerat hanc Volucris legem natura superbæ,
 Ne liceat pariter munera ferre duo.
 Sed dominus cupidum sperans vanescere votum,
 Non tulit exofas in sua lucra moras:
 Grande ratus pretium volucris de morte referre,
 Quæ tam continuo munere dives erat.
 Postquam nuda minax egit per viscera ferrum,
 Et vacuum solitis foetibus esse videt;
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis:
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cuncta Deos uno malè tempore poscunt,
 Juitius his etiam vota diurna negant.

FOR-

FORMICA & CICADA.

34

Quisquis torpentem passus transire juventam,
 Nec timuit vitæ providus ante mala,
 Confectus senio cum jam gravis opprimit ætas,
 Quam frustra alterius sæpe rogavit opem!
 Æstate in media duros Formica labores
 Suscipit, & brevibus condidit ante cavis.
 Verùm ubi candentes concepit terra pruinas,
 Arvaque sub rigido diriguère gelu,
 Pigra nimis tantos non æquans corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hanc precibus supplex alimenta rogabat,
 Quæ quondam querulo ruperat arva sono,
 Se quoque maturas quum tunderet area messes,
 Cantibus æstivos explicuisse dies.
 Parvula tunc ridens sic est affata Cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mi quoniam summo vita omnis parta labore est,
 Frigoribus mediis otia longa traho:
 At tibi saltandi nunc ultima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA & NATI.

35

Fama est quod geminum producens Simia Na-
 Dividit in varias pignora bina vices. (tum
 Namque unum caro genitrix educit amore,
 Alteriusque odiis exfaturata tumet.
 Ac matrem ut cœpit gravior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.

Nam carum manibus vel pectore gestat amico ;
Contemptum dorso suscipiente levat.

Sed cum lassatis nequirit consistere plantis ,
Oppositum & fugiens sponte remisit onus :

Innectens alter materno brachia collo
Hæret, & invita cum genitrice fugit.

Mox quoque dilecti successit in oscula fratris ,
Servatus vetulis gloria solus avis.

Sic multos neglecta juvant : atque ordine verso
Spes. humiles rursus ad meliora refert.

VITULUS & BOS.

36

Pulcher & intacta Vitulus cervice resultans
Scindentem assiduè vidit ut arva Bovem :

Non pudet heus, inquit, longævo vincula collo
Ferre, nec expositis otia nosse jugis :

Cum mihi subjectas pateat discursus in herbas ,
Et nemorum liceat rursus opaca sequi ?

At Senior, nullam verbis compullus in iram ,
Vertebat solitam vomere fessus humum :

Donec deposito per prata liceret aratro
Molliter herbofo procubuisse toro.

Mox Vitulum sacris innexum conspicit aris ,
Admotum & cultro cominus ire videt.

Hanc tibi tristis, ait, dedit indulgentia mortem ,
Expertem nostri quæ facit esse jugi.

Proderit ergo graves quosvis sufferre labores ,
Otia quàm primo mox peritura sequi.

Est hominum fors ista comes felicibus, ut sit
Mors cita, quum miseros vita diurna premat.

C A N I S & L E O.

37

Pinguior exhausto Canis occurrisse Leoni
 Fertur, & infertis verba dedisse jocis:
 Nonne vides duplici tendantur ut ilia tergo,
 Luxurietque totis nobile pectus? ait:
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Nec quod crassa nocet circumdat guttura ferrum:
 Nec custoditâ fas fit abire domo.
 At tu magna diu moribundus lustra pererras,
 Donec se sylvis obvia turba ferat.
 Perge igitur nostris tua subdere colla catenis,
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille gravem gemitum collectus in iram,
 Atque ferox animi nobile murmur agit:
 Vade, ait, & meritis nodum cervicibus infer,
 Compescantque tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamvis jejunus quælibet arva peto.
 Has illis epulas potius laudare memento,
 Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S.

Dulcibus in stagnis fluvio torrente coactus
 Æquoreas præceps Piscis adibat aquas.
 Illic squamigerum despectans improbus agmen.
 Eximium sese nobilitate refert.
 Non tulit expulsus patrio sub gurgite Piscis,
 Verbaque cum salibus liberiora dedit:

Vana

Vana laboratis aufer mendacia dictis;
 Quæque refutari te quoque teste queant.
 Nam quis erit potior, populo spectante probabo,
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tunc me nobilior magno mercabitur emptor,
 Te verò ære levi debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Voverat attritus quondam per prælia Miles
 Omnia suppositis ignibus arma dare:
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Intereà votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectens murmure culpam,
 Immeritum flammis, se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos,
 Viribus affirmes quæ tamen acta meis.
 Nam tantum votis & cantibus arma coëgi;
 Hæc quoque submisso testor & astra sono.
 Ille resistentem flammis crepitantibus addens,
 Nec te major, ait, pœna dolorque rapit:
 Nam licet ipse nihil posses tentare nec ausus,
 Sævior hoc, alios quod facis esse malos.

V U L P E S & P A R D U S.

40

Distinctus maculis & pulchro pectore Pardus,
 Inter confimiles ibat in arva feras.
 Sed quia nulla graves variarent terga leones,

Pro-

Protinus his miserum credidit esse genus.
 Coëtera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta novo Vulpes dum gaudet amictu
 Corripit, & vanas comprobat esse notas.
 Atque, ait, i pictæ nimium confide juventæ,
 Dum mihi consilium pulchrius esse vides.
 Miremurque magis, quos munera mentis adornant
 Quam qui corporeis enituère bonis.

IMBER & TESTA.

31

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernis se gravis Imber aquis:
 Quumque per effusas stagnaret turbine terras,
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile namque lutum tepidus prius instruit aër,
 Discat ut admoto rectius igne coqui.
 Tunc Nimbus fragilis perquirat nomina Testæ:
 Immemor illa, meis Amphora dicor, ait.
 Et me docta manus rapiente volumina gyro
 Molliter obliquum iussit habere latus.
 Hactenus hanc, inquit, liceat constare figuram,
 Nam te subjectam diluit Imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fatiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.
 Infelix, quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis Imbribus ista loqui.
 Hæc poterunt posthac miseros exempla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

Forte Lupum melior cursu deluserat Hœdus,
 Proxima vicinis dum petit arva casis.
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impiger hunc raptor, medianq; sequutus in urbem
 Tentat compositis sollicitare dolis.
 Nonne vides, inquit, cunctis ut victima templis,
 Immeritaque gemens morte cruentet humum?
 Quod nisi securo valeas te reddere campo,
 Et mihi vittata tu quoque fronte cades.
 Ille refert, modo quam metuis, precor, exue curam
 Et tecum viles, improbe, tolle minas,
 Nam satius sacrum divis fuisse cruorem;
 Quam rapido fauces exfatiare Lupo.
 Sic quoties duplici subeuntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse necem.

F I N I S.

Hæc emendata locis aliquot adjecimus, non ut memorie a juventute mandentur, cui tantum optima committi debent; sed ut Æsopi fabellas, quas Aphthonius & alii, exercendæ facundiæ causâ, inter prima eloquentiæ rudimenta promunt, carmine expressâ habeant potius, quam discant. Nam & obscura in iis quædam, neque omnia, ut optaremus, Latina sunt. Quod optime intelligent, qui cum Ovidiana simplicitate singula contulerint: quam quo quisque melius expresserit, ita minus periculi erit, ne ab illo seculo deflectat, intra quod Latinitatis norma stetit; quemadmodum haud multo post deficit.

A R G U M E N T U M

BATRACHOMYOMACHIÆ,

Olim à

D A N I E L E H E I N S I O .

C O N S C R I P T U M .

Argumentum operi est, prælium, à Ranarum Muriumque populò de summâ rei gestum. Quod ex leviorum causâ ac initiò, ad summam claritatem postea pervenit. Est autem tale. Cum Psyparpax, Mus, illustri genere, Regis Troxartæ & Lichomyllæ filius, hostis domestici, cujus plurima atque atrocissima in universam ejus familiam extabant facinora, unguibus elapsus, (Felem vocant) sitis, quam è fugâ contraxerat, sedandæ causâ, stagnum accessisset, in Physignathum Ranarum Regem, Poleò atque Hydromedusâ, aquæ Imperatoribus, progenitum, præter expectationem incidit. Apud quem cum multa de commoditate quam præberet sibi terra multa de cupediis cibisque, quos communes cum hominibus haberet, multa item de virtute suâ, neque pauciora de Ranarum egestate, quam in aquis tolerarent, supra quàm solitum magnanimis, commemoraret, pro se autem, ac felicitate

tate aquarum, brevitatem regiâ Physignathus non nihil respondisset, (pro quo maximè id erat, quod ambigûâ vivendi forte natus, explorata de utroque elemento nosset) tandem verbis opus esse negat, cum facillime res expediri vel ab ipso posset. Stagnum omnibus patere. Eo se conferret, ac, si vir esset, quem nascendi suis locum ac conditionem Dii dedissent, coram exploraret. Tesseram, & hospitales Deos, & officia, non de futura. Ac ne imperitiam natandi aut insolita prætexeret, tergo suo se ac humeris committeret. Oneri libenter subiturum. Ita controversiam finiri posse. Legem accipit magnanimus Psycharpax. Quem, ut novitatis studio plerique ducimur, conspectus aquæ, ac initia, non parum oblectârunt. Cæterum, ut fere optimis successibus adversa ac dissimilis intervenit fortuna, Hydus (id aquatici serpentis genus, certissima Ranarum pestis est) subito conspectus facile Physignatho persuasit, ut elapsus oneri de fuga cogitaret. Quæ res alteri haud commodè evênit. Qui natandi parum gnarus, diu cum fluctibus luctatus, ac oppressus tandem, luctu & calamitate domum ac familiam complevit. Accedebat, quod infelix naufragus, suorum oculis objectus, funeri ac debitis exequiis negatus, inter undas aliquamdiu volutatus est. Dolusne accesserit ad cladem ac fortunam, nondum, ut non raro graves controversiæ diu extrahuntur, à Grammaticis pronunciatum est.

Huc

Huc ut inclinemus, callidum Phylagnathi ingenium persuadet. Qui objecto in Senatu crimine, negare factum, aut obliquè in defunctum derivare culpam, quod insolita ac legibus naturæ vetita tentâisset; schemate in Republica recepto magis quam honesto usus. Ajunt enim, mortuum non respondere. Universi certè Mures ad se facinus spectare rati, bellum parant. Quod ne temerè ac immemores religionis suscepisse viderentur, Fecialis ad Ranarum Patres mittitur. Qui ferocius quam par acceptus, denùo ad suos redit. Et jam animis res gerebatur, apud quos consilia postrema sunt. Sic ad arma ventum. Ac jam pedes instrui utrimque, raro apud illos equite aut nullo. Ex vivendi credo ratione: quod in rimis illi, hæc in stagnis agant: ubi haud perinde eques explicari potest. Neque contemnenda, & pro viribus utrimque, arma. Acus atque junci hastæ vicem esse. Galeæ utrisque, nucum testæ, cochleæque. Ocreas fabarum cortices malvæque; loricas, feli, summo generi Murino hosti, pellis in certamine detracta, ac palustres betæ, præbuère. Ita acies disposita. Dii more Homérico de summâ rei agunt. Quibus visum, ne in partibus quis esset: tantum arbiter virtutis ac spectator quisque adesset. Timor incessisse credebatur: ne, ut in ferocibus utrimque populis, quemadmodum in bellô apud

Trojam gestô, Diomedes aliquis extaret. Ità acies committi. Ac, ne quid ad dignitatem utriusque Populi deesset, classicô præteritô à Jove cani: Culices, ex aëre delapsi, tubâ signum dare. Queis auspiciis committi ordines cœpêre. Virtutum singularia exempla, Troglodytes, Hypsiboas, Scutlæus, (qui Embasichytrum inter ollas liberaliter eductum ante primam aciem transfixit) Artophagus, Limnocharis, aliique, exhibuêre. Hic quidem nemini secundus: qui molari Troglodyten (ne de veritate Historiæ ac fide dubium lectori hæreat) collisit. Inter primos Meridarpax, Mus illustris, rem gessit: tantis quidem animis ac Martio ardore, ut de interneccione Senatus Populique Ranarum, cum everfione stagni, cogitaret. Ni misertus Reipublicæ gentisque antiquissimæ Deorum Pater, fulmine ac tonitru receptui repentè ceninisset. Quod consilium cum frustrà cecidisset, neque inhiberi generosus Meridarpax posset, cancri, sævum animal ac dirum, tergo Murium à Jove immissi. Qui, cum novô atque inusitatô belli facinore, caudas instantium pedesque parum comiter invaderent ac dissecarent, iis quoque fuga placuit. Ità maximô à Muribus successu decertatum, Donec ira Jovis ac nox intervenit: ut qui belli, idem & diei finis esset.

Atque hæc quidem Regibus Phisignatho & Troxarta gesta sunt. Quâ Olympiade Græcorum, quô Athenis Magistratu, quibus Romæ Regibus Consulibusve, ex Annalium memoriâ vix constat: sivè negligentia eorum, five quod illustres nullæ in Ranarum Muriumque gente ad ætatem nostram epochæ reperiantur. Poëma ad Homerum qui referunt, magis animi judiciô quam oculis, vacillant. Præivit gravioribus Homeri operibus, in usum juventutis, quisquis auctor est; non ætate aut tempore, sed exercitio & argumento.

NOMINA RANARUM,

*Quarum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.*

- Β**ορβοροκοίτης, quod in cœno cubet.
 Καλαμίνθι, ab herba calamintha.
 Κραυβοφάγ, à brassicis, quas comedit.
 Κραυγασίδης, à clamore.
 Λιμνίστι, à palude.
 Λιμνόχαις, quod palude gaudeat.
 Πηλεὺς, à luto, in quo ranæ agunt.
 Πηλείων, Pelei filius, qui à luto dictus.
 Πηλοβάτης, quod in luto incedat.
 Πηλέστι, eodem modo à luto.
 Πολύφων, à multo, quem edit, clamore.
 Πρασάϊ, à porro, in quo versatur.
 Πρασοφάγ, quod porrum comedat.
 Σευτλαϊ, à beta, in quâ versatur.
 Ὑδροχαις, quod aquâ delectetur.
 Ὑδρομέδεια, quod aquæ imperet.
 Ὑψιόας, ab alta voce, seu coaxatione.
 Φυσίγναθ, à buccis, quas inflat.

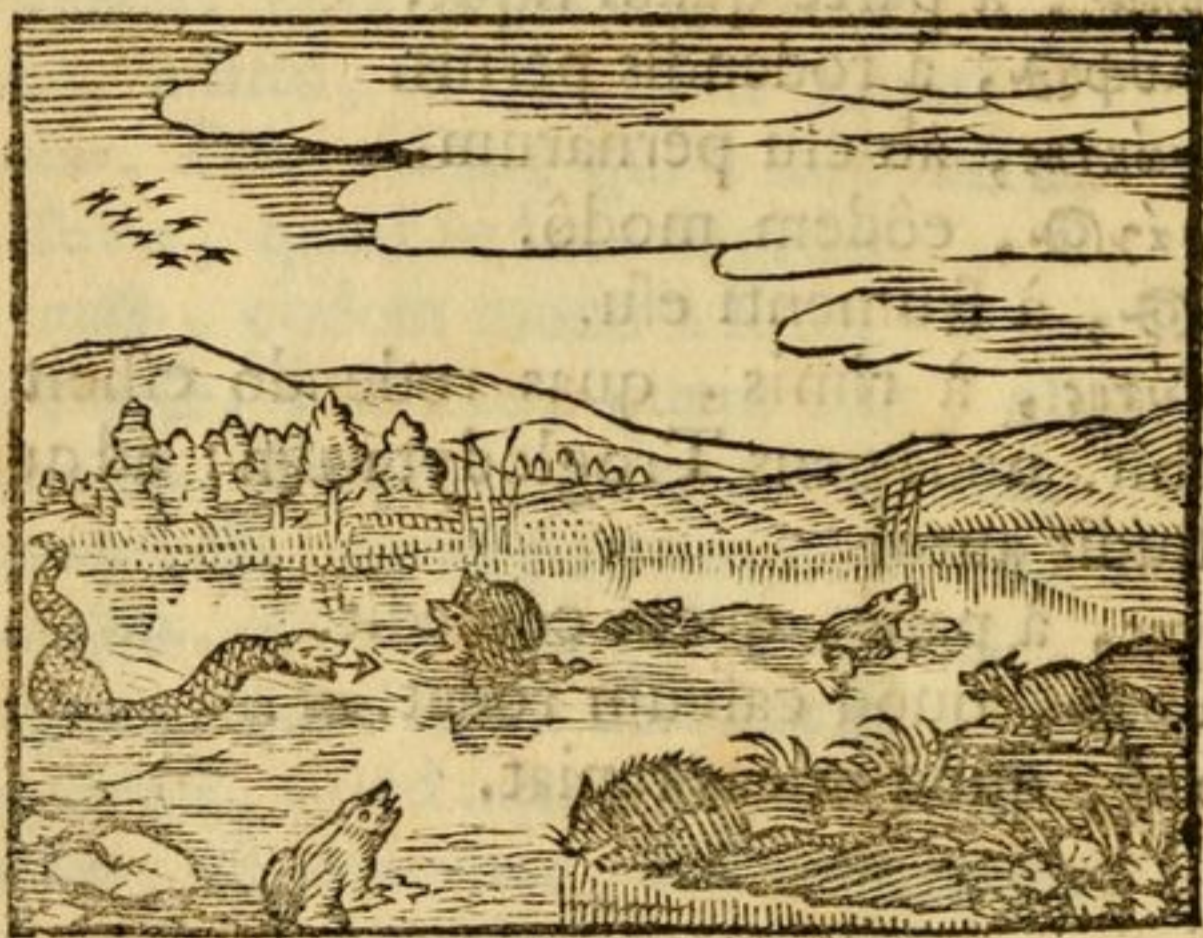
NOMINA MURIUM,

*Quorum hic fit mentio, & eorum
Interpretatio.*

- Α**ρτεπίβελϞ, ab insidiis quas pani struit.
ΑρϞφάγϞ, quod panem comedat.
ΕμβασίχυτϞ, quod ollas intret ac penetret,
Κνιασοδιώκτης, quod nidorem culinæ sectetur.
Λειχήνωρ, à lambendo dictus.
Μειδάρπαξ, à parte quam rapit.
ΠτερογλύφϞ, à rodendis pernīs.
Πτεροτρώνκτης, ab esu pernarum.
ΠτεροφάγϞ, eòdem modò.
ΣιϞφάγϞ, à frumenti esu.
Τρωγλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit &
 subit. unde gens Troglodytarum: ad quam
 alludit autor.
Τρωξάρτης, à pane, quem comedit.
ΤυρογλύφϞ, quod caseum rodāt.
Ψιχάρπαξ, quod micās rapiat.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α .

Αρχόμενος, πρώτον, Μεσῶν χορὸν ἐξ Ἐλικῶν
 ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, εἴνεκ' αἰοιδῆς·
 Ἦν νέον ἐν δέλτοις, ἐμοῖς ὄπι γένασι θῆκα,
 Δῆριν ἀπειρεσίῳ, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρη,
 Εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς ἄτα πάσι βαλέσθαι·
 Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀεισέζαντες ἔβησαν,
 Γηγυρέων ἀνδρῶν μιμνήσκουσι ἔργα γιγάντων,
 Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔλω τοίῳ δὲ ἔχεν ἀρχαίω.

Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
 Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γῆριον,
 Ὑδατι τερπόμενος μελισθεῖ ἢ ἡ κατεῖδε
 Λιμνόχαις πολύφημος, ἐπὶ δὲ ἐφθέγγετο τὸν·

Ἐεῖνε,

H O M E R I

BATRACHOMYOMACHIA,

Seu Ranarum & Murium pugna.

Incipiens, primum, Musarum coetum ex
Helicone

Ut in pectus meum veniant opto: car-
minis causa,

Quod nuper in libellis mea super genua posui.

Certamen ingens, tumultuosum opus Martis,

Optans hominibus in aures omnibus mittere:

Quomodo Mures Ranas egregiè pugnantes sunt
aggressi,

Terrigenùm virorum imitantes opera Gigan-
tum,

Ut sermo inter mortales erat. Tale autem habuit
principium.

Mus aliquando sitibundus, Felis periculum cum
evitâisset;

Non procul indè lacui mollem admovit bar-
bam,

Aquâ delectatus dulci, hunc autem vidit

Limnocharis celebris, verbumque locutus est
tale:

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡῶνα; τίς δέ σ' ἰ-
φύϊας;

Πάντα δ' ἀλήθευθον· μὴ ψευδόμυθόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίλω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλα' καὶ ἑσθλά.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσιγναθῶ, ὃς κ' ἰλίμνω
Τιμῶμαι, βατράχων ἠγέμευθῶ ἡμᾶτα πάντα.
Καί με πατήρ Πηλεύς ποτε γείνατο, ὕδρομεδέσση
Μιχθεῖς ἐν Φιλότηϊ, παρ' ὄχθαις Ἡειδανοῖο.
Καί σε δ' ὄρω καλόν τε ἔ' ἀλκιμον, ἔξοχον ἄλλων,
Σκηπτιζῶχον βασιλῆα, κ' ἐν πολέμοισι μαχητῶν
Ἐμμευθῶ· ἀλλ' ἀγε θάσσον ἐμὴ γῆν ἐμὴν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Φιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε,
Τίπτε γῆν τέρμον ζητεῖς, φίλε, δῖλλον ἅπασιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἑρανοῖς πετελυοῖς;
Φιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι εἰμὶ ὃ κέρθῶ
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορθῶ ἢ δὲ τυ μήτηρ,
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτεροτρούκῃ βασιλῆθῶ.
Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, ἔ' ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
Σύκοις καὶ καρύοις, κ' ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
Πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τ' εἰς φύσιν ἕδεν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γ' βίθῶ ὅσιν ἐν ὕδασι αὐτὰρ ἐμοῖγε
Ὅσα, παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθῶ· ἐδέ με λή-
θη

Ἄρτῶ τρισκοπάνισθῶ ἐπ' εὐκύκλῃ κανέοιο,
οὐδὲ πλακῆς τανύπεπλῶ ἔχων πολλῶν σιγαμῖδα,
οὐ τόμῶ ἐκ πτέρνης, ἐχ' ἡπάτα λευκοχίτωνα,
οὐδέ τυρὸς νεόπηκῆθῶ δ' ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακῆθῶ,

O hospes, quis es? unde venisti ad ripam hanc?
quis autem te genuit?

Omnia verè dic: ne mendacem te intellexero. (cam
Si enim te novero amicum dignum, domum te du-
Dona autem tibi dabo hospitalia multa & bona.

Sum autem ego Rex Phisignathus, qui per lacum
Color, Ranarum Imperator perpetuò.

Et me pater Peleus olim genuti, Hydromedusæ.

Junctus in amore, apud ripas Eridani. (præ aliis,

Et te quidem video pulchrumq; & fortem egregium

Sceptraferum Regem, & in bellis pugnacem

Esse. verum age, continuò tuum genus eloquere.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq;

Quidnam genus meum perquiris, ô amice, notum

omnibus

Hominibusque Diisque, & cœlestibus volatilibus?

Psicharpax quidem ego vocor: sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomye, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in tugurio me, eduxitque cibus (sua-

Ficibus & nucibus, & cibus omnigenis. (vibus.)

Quomodò autem amicum facias me, naturâ planè

Tibi enim vita est in aquis: mihi verò, (dissimilem?

Quæcunque apud homines, comedere moris est;

neque me later

Panis ter pistus, in rotundo canistro,

Neque placenta longa, habens multam sisamida,

Non frustum ex pernâ, non jecora, albâ vesti in-

Neque caseus nuper pressus è suavi lacte; (duta:

Οὐ χριστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
 Οὐδ' ὅτε πρὸς θοίνῳ μερόπων τεύχεσι μάγειροι,
 Κοσμιῶντες χύτρας ἀρτύμασι πανδοπαῖσιν.

Οὐδέ ποτ' ἐν πολέμοιο κακῶν ἀπέφευγον αὐτῶν,
 Ἀλλ' εὐθύς μετὰ μῶλον ἰῶν πορομάχοισιν ἐμί-
 χθῆν.

Οὐδέ δι' ἀνθρώπων, καίπερ μέγα σῶμα φορέντα,
 Ἀλλ' ὅπῃ λέκτρον ἰῶν, ἀκροδακτύλιον πατα-
 δάκνω.

Καὶ πλείρης λαβόμενῳ, καὶ ἐπόνθη ἀνδρας ἴκανε,
 Νήδυμῳ ἔδῃ ἀπέφευγῶ ὑπνῳ, δάκνονίῳ ἐμείθε.
 Ἀλλὰ δύω μάλα πάντῃ τα' δειδία πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Κίρκον καὶ γαλέῳ, οἱ μοι μέγα πένθη ἀγε-
 σι,

Καὶ παγίδα σονόεσαν, ὅπῃ δολοεὶς πέλε πῶτμῳ.
 Πλείστον δὴ γαλέῳ πειδείδια, ἥπις ἀεί-
 σῃ,

Ἡ καὶ τρωγλοδυώντα καὶ τρώγλῳ ἐρείνθη.

Οὐ τρώγῳ ῥαφάνας, ἐκράμβας, ἐκολοκωύτας.

Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ὀπιβόσκομαι, ἐδὲ σελίνοις,

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὅστιν ἐδέσματα τῆς καὶ λίμνῳ

Πρὸς τὰδε μειδήσας φυσίγναθῳ αἰλίον ἠύ-
 δα

Ἐεῖνε, λίῳ αὐχεῖς ὅπῃ γασέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
 Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ὅπῃ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθῃ.
 Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βατραχοῖσι Κρονί-
 ων,

Σκιρτήσαι καὶ γλῶ, καὶ ὑφ' ὑδάσι σῶμα καλύψαι

Ἐἶθ' ἐθέλεις καὶ τῷ δαήμῳ, εὐχερὲς ὅστιν

Non bonum dulciarium, quod & Divi desiderant;
 Neque quæcunque ad convivium hominum faciunt
 Ornantes ollas condimentis omnigenis. (coci,
 Neque unquam ex bello terribile effugi proelium,
 Sed statim ad pugnam me conferens, primis pugna-
 toribus me immiscui. (habentem;

Non timeo hominem, quamvis magnum corpus
 Sed ad lectum me conferens, summum digitum
 mordeo,

Et calcem arripio, nec dolor occupat virum,
 Suavis non aufugit somnus, mordente me.

Sed duo sunt, quæ valdè timeo omnem per terram,
 Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum
 afferunt;

Et decipulam luctuosam, ubi dolosa est mors.
 Plurimum sanè felem præ cæteris timeo, si quæ
 maximè strenua.

Quæ & latebram subeuntem in latebra perquirat.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas
 Non betis viridibus pascor, neque apiis.

Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu (versamini.)
 Ad hæc autem subridens Phisignatus contrà locu-
 tus est :

O Hospes, valde gloriaris de ventre. adfunt & no-
 Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu. (bis
 Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ranis Sa-
 turnius Jupiter,

Saltare per terram, & sub aquis corpus operire.
 Si autem vis & hæc scire, ad manum est.

Ἄρω σ' ἐν νώτοισιν· κρᾶτ' δέ με, μή ποί' ὀλῃαι,
Ὅπως γηθόσω Θ τ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη, Ἐνὼτ' ἐδίδ' οὐδ' ἔβαινε τὰ χίσα,
Χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο καὶ αὐχέν Θ , ἀλμαὶ κέφω.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας
ὄρμεις,

Νήξ' τερπόμην Θ Φυσιγνάθ' αὐτ' ὅτε δὴ ῥα
Κύμασι πορφυρέοις ἐκλύζετο πολλὰ δακρύων
Ἀχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο ἴλλε δέ χαίτας,
Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κ' γαστέρ Θ · ἐν δέ οἱ ἦτορ
Πάλλετ' ἀηθεῖη, καὶ χθόνα βέλετ' ἐδέ-
σθαι

Δεῖνα δ' ἐπεσον ἀχίσε, φόβ' κρυόεντ Θ ἀνάγκη.
Οὐρῶ μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασι, ἠύτε κώ-
πῳ

Σύρων· εὐχόμενος τε θεοῖς ἔπι γαῖαν ἰκέσθαι,
Υἷδασι πορφυρέοις ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἔβόα,

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, λυτὸν σόματ Θ δ' ἀγόρευεν·
Οὐχ' ἔτ' νώτοισιν ἐβάσασε θόρον ἔρωτ Θ
Γαῦρ Θ , ὅτ' Εὐρώπην δ' ἄρα κύματ Θ ἦγ' ἔπι Κρή-
τῳ,

Ὡς ἐμ' ἔπιπλώσας ἔπινώτιον ἦγγυ ἐς οἶκον,
Βάτραχ Θ , ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Υἷδρ Θ δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄρα-
μα

Ἀμφοτέροις ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατ Θ εἶχε τρεῖς χηλον.
Τῆστον ἰδὼν κατέδ' υ Φυσιγνάθ Θ , ἔτι νοήσας

Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne fortè
Ut lætus in meam domum venias. (pereas,

Sic dixit, tergumque præbuit. ille autem ascen-
dit velociter,

Manus habens tenerum ad collum, saltu facili.
Et initio quidem gaudebat, cum intueretur vici-
nos portus,

Natatione gaudens Phisignathi. cum verò jam
Undis purpureis mergeretur, multùm lachrymans,
Inutilem pœnitentiam accusabat, evellebatq; comas.

Pedesque stringebat ad ventrem, intusque cor
Concutiebatur insolentiâ (rei,) terramque conaba-
tur intueri: (impulsu

Vehementerque ingemiscebat, ex timoris frigidi
(Ac) caudam quidem primò extendebat in aquis,
tanquam remum

Trahens: supplicansq; Diis in terram appellere (ut)
Aquis purpureis tingebatur: multùm autem cla-
mabat:

Talemque dixit sermonem, (&) ore pronuntiabat:
Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, quando Europam per undam vexit in
Cretam,

Ut me navigans humeris impositum duxit ad do-
Rana, elevans pallidum corpus in aqua. (mum
Hydrus autem ex improvise apparebat, horren-
dum spectaculum (lum.

Utrisque; qui erectum super aquam habebat col-
Hunc conspicatus, demersit se Phisignathus, non
cogitans. Qua-

Οἶον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι μὲν λίμνῳ
 Δὺ ἧ βάθῳ λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαι-
 ναν.

Κεῖνθ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὑπὲρ εὐθύς ἐς
 ὕδωρ.

Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενθ', κατέτριζε.
 Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 λακτίζων ἀνέδυε· μόρον δ' ἐκ λῶ ὑπα-
 λύξαι.

Δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἶλκον ἐπ'
 αὐτῶν.

Υἷδασι δ' ὀλλύμενθ', τοίς ἐφθέγγατο μύ-
 θος·

Οὐ λήσεις γε θεός, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,

Ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματιθ', ὡς ἀπὸ πέτρης.

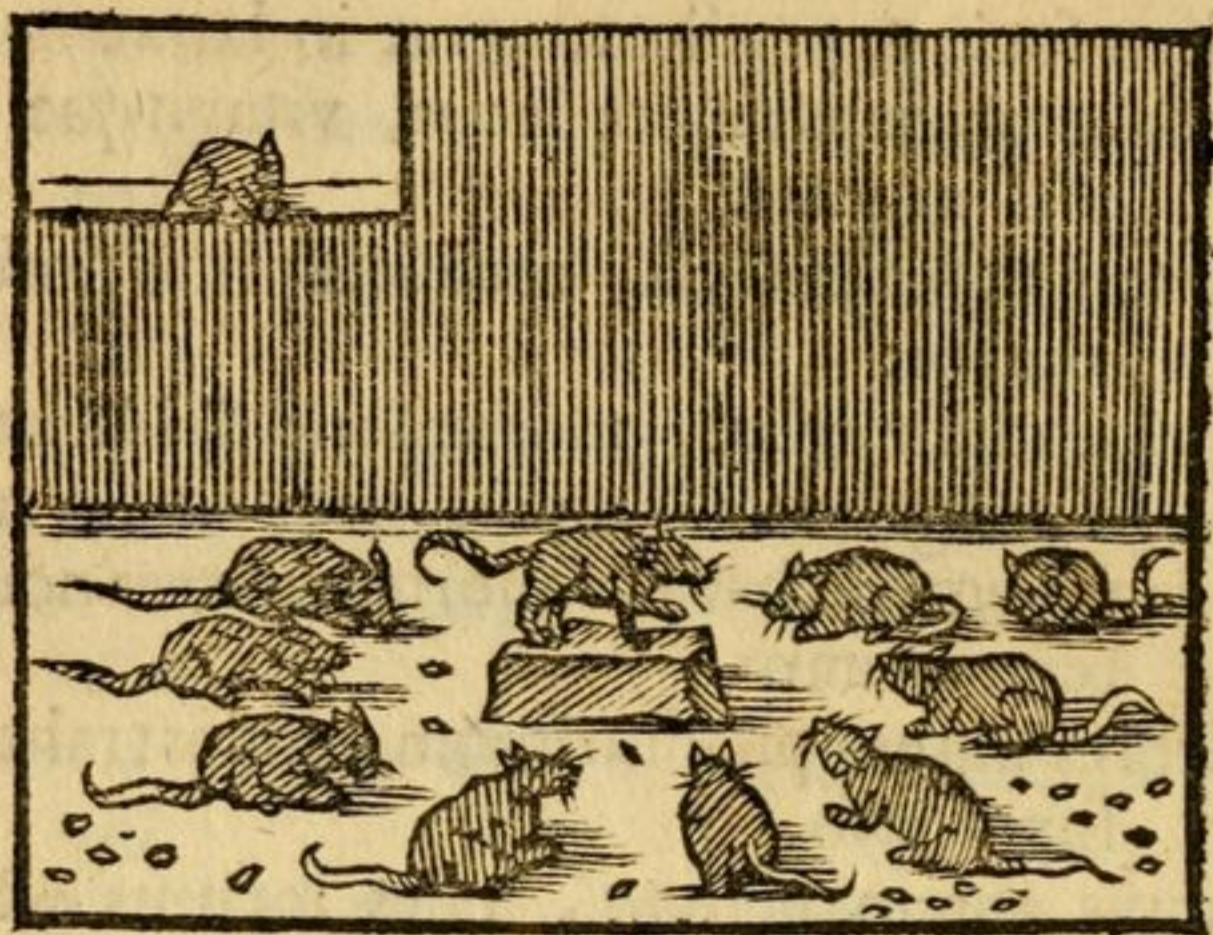
Οὐκ ἂν με μὲν γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,

Παγκρατίω τε, πάλη τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ πλά-
 νήσας

Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας· ἔχθ' θεὸς ἔκδικον ὄμμα·

Πυνὴ δ' αὖ τίσις μυῶν στρατῶν, εἶδ' ὑπαλύξεις.

Qualem socium perditurus erat in lacu:
 Subiitque profunditatem lacus, vitavitque Par-
 cam nigram.
 Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in
 aquam:
 Manusque stringebat, moriensque stridebat,
 Ac sæpe mergebatur in aquâ, sæpè autem rursus
 Calcitrans egrediebatur: mortem autem non po-
 terat evitare,
 Madentes autem pili plurimum pondus trahebant
 super ipso.
 In aquis autem periens, tales locutus est ser-
 mones:
 Non latebis utique Deos, Physignathe, qui hæc
 fecisti;
 Naufragum qui jecisti à corpore, ut à petrâ.
 Non certè me in terrâ præstantior fuisses, pes-
 sime,
 Pancratioque, luctaque, & ad cursum: sed deci-
 piens
 In aquam me projecisti. habet Deus ultorem
 oculum
 Pœnam vicissim solves Murium exercitui, neque
 (eam) evitabis.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. ἧ κατεῖδε
 Λειχοπίναξ ὄχθησιν ἐφεζόμενον μαλακῆσι
 Λεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἠΐγειλε μύεσσιν.
 ὣς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδου χόλον αἰνὸς ἀπαντᾶς.
 Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 Κηρύσσειν ἀγροῦ δ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
 Πατρὸς δυσλῶε Ψιχάρπαγον, ὃς κ' ἐλίμνω
 ὕπλιον ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, εἶδε παρ' ὄχθας
 ἦν ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπειήχετο πόντω.

ὣς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνεση
 Τρωξάρτης, ὅππαιδὶ χολέμενον, εἶπέ τε μῦθον·

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατράγων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκτο
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλωτος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα·
 καὶ τὸ μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάξασα
 ἐχθίστη γαλήνη, τρώγλης ἐκβάσεν ἐλάτῃ.

Hæc locutus, expiravit in aquis. Hunc autem
vidit

Lichopinax ripis insidens mollibus:

Vehementer autem ululavit, currensque annun-
ciavit Muribus.

Ut autem didicerunt mortem, incessit ira gravis
universos:

Actutum præconibus suis imperarunt sub dilucu-
lum

Convocare (omnes) ad concionem in domos Tro-
xartæ,

Patris infelicis Psicharpagis, qui in lacu

Extendebat mortuum corpus, neque juxta ripas

Erat jam miser, sed medio natabat ponto.

Ut autem venerunt festinantes cum aurora, primus
surrexit

Troxartes, ob filium iratus, dixitque hæc verba:

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
sum

Ex ranis, fors mala omnibus contingit. (id est,
omnes tangit.)

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios per-
didi:

Et quidem primum utique occidit raptum

Inimicissima felis, foramen extra prehensum.

Τὸν δὲ ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μέρος
ἦξαι

Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
Ἦν παγίδα καλέεσι, μυῶν ὀλέτειραν ἔβαν·

Ὁ τρίτῳ δὲ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
Τῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθῶ, εἰς βυθὸν
ἄξας.

Ἄλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτὰς,
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

τῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας,
Καὶ τὰς μὲν ῥ' ἐκόρυσεν, Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
Κνημίδας μὲν πρῶτα πρὸ κνήμησιν ἔθη-
καν,

Ρήξαντες κυάμους χλωρὰς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
οὓς αὐτοὶ δὲ νυκτὸς ὀπισθάντες κατέτρωξαν.
Θώρηκας δὲ εἶχον καλαμοσεφείων ἀπὸ βυθ-
σῶν,

οὓς, γαλέω δείραντες, ὀπισθὰ μὲν ἐποίησαν·
Ἄσπις δὲ καὶ λύχνος τὸ μεσόμφαλον ἢ δέ νυ λόγῳ
χῆ,

Εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηθ·
Ἦ ᾗ κόρυς, τὸ λέπυρον ὅππ' κροτάφοισι καρύει.
οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐνόπλιοι. ὡς δὲ ἐνόη-
σαν

Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατῶ, εἰς δὲ ἓνα χώ-
ρον

Ἐλθόντες, βελὼ ξυώαγεν πολέμοιο κακοῖο.

Σκοπιομήτων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ γάσις, ἢ τίς ὁ θρύλ-
λῶ,

Alium autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt

Novis artibus, ligneo dolo invento,
 Quam decipulam vocant, murium perditricem.
 Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ:
 Hunc suffocavit Phylsignathus, in profundam
 ducens.

Sed agedum armemur, exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari universos.
 Et hos quidem armavit Mars, cui bellum curæ.
 Ac ocreis quidem primùm tibias circumdederunt,

Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
 Quas ipsi per noctem instantes comederant:
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis
 ex coriis.

Quos, fele excoriatâ, scienter fecerant;
 Clypeus autem erat lucernæ, medius umbilicus.
 at lancea,

Longæ acus, ex solido ære, opus Martis;
 At cassis, testa in temporibus nucis.

Sic quidem mures erant armati. ut autem (id)
 intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unumque locum

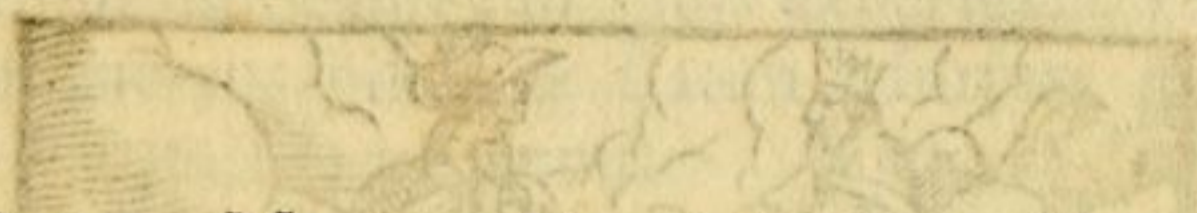
Venientes, consilium coëgerunt belli mali.
 Considerantibus autem ipsis, unde seditio, vel
 quis tumultus,

Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε , Φέρων σκῆπτρον μὲν χερσὶ ,
 Τυρογλύφῃ ὑὸς μεγαλήτορος Ὁ Εὐμβασίχουτος Ὁ ,
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάτιν εἶπέ τε μῦθον.

Ὁ βατραχοί , μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἐπεμφαν
 εἶπειν , ὀπλίξεσθε ὅτι πόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ καθ' ὑδωρ Φιχάρπαγα , ὃν κατέπεφνε
 Ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος . ἀλλὰ μάχεσθε
 οἵτινες ἐν βατραχοῖσιν ἀεισῆες γεγάατε.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέφλυε , λόγος δ' εἰς ἕατα μυῶν
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατραχῶν ἀγερώχων.
 Μεμφομένηων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀνασάς.
 Ὁ φίλοι , ἐκ ἔκλεινον ἐγὼ μῦν , εἶδ' ἐκατεῖδον
 Ὀλλύμενον πάντως ἐπείγα παίζων ὡρὰ λίμνῃ ,
 Νύξεις τὰς βατραχῶν μιμέμενος , οἱ ὃ κάκιςοι
 Νῦν ἐμὲ μέμφονται ἄναίτιον . ἀλλ' ἄγε βελλῶ
 Ζητήσαμεν , ὅπως δολίεσ μύας ἐξολέσωμεν.

Præco accessit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytrus,
 Nunciatus belli malam famam, dixitque sermonem:

O Ranæ, Mures vobis minitantes miserunt
 Ut indicam, armari ad bellumque pugnamque.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem oc-
 cidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate
 Quæcunque inter ranas excellitis.

Sic locutus se subduxit. sermo autem in aures
 Murium

Ingrediens conturbavit mentes Ranarum superba-
 rum.

Accusantibus autem ipsis, Physignathus dixit
 surgens:

O amici, non occidi ego Murem, neque vidi
 Pereuntem: omninò suffocatus est, ludens juxta
 lacum;

Natatus Ranarum imitatus: illi autem pessimi
 Nunc me accusant innoxium. Sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Σώματα κοσμήσαντες ἐνοπλιοῦ μιν ἅπαντες
 ἄριστοι παρ' χείλεσιν, ὅπως κατὰ κρημνῶν ὁ χῶρος.
 Ἡνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Φραζάμυροι κορυθῶν, ὅσους σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
 Ἐς λίμνῳ αὐτῆς σὺν ἔνθεσιν εὐθύ βάλωμιν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀκολύμβους,
 Στήθεσιν εὐθύμως τὸ μνηστῆρον ὠδεύειν πρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας,
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕως ἀμφεκάλυψαν.
 Θώρακας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων δὴ τὸ τεύτλων,
 Φύλλα δ' ἔχον κρημνῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἠσκηθῶν,
 Ἐγχεῖ δ' ὀξύχοις ἑκάστω μακρὸς ἀρήσῃ,
 Καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κράσιν ἀμφεκάλυπτον.
 Φραζάμυροι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 Σείοντες λόγχας. θυμῷ δ' ἐπληθῆ ἕκαστος.

Etenim ego dicam , ut mihi videtur esse optimum :

Corpora ornati armis , stemus univèrſi
 Summas juxta ripas , ubi præceps locus.
 Cum autem impetu factò in nos venerint,
 Arripientes galeas, quicunque probè obviam ve-
 nerit,

In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus.
 Sic enim suffocantes in aquis expertes natandi,
 Constituemus hilariter statim Murium occisorum
 hîc tropæum.

Sic locutus , armis induit univèrſos.

Foliis quidem malvarum tibias suas cooperuerunt.

Loricæ autem habuerunt viridibus latisque è betis:
 Folia autem brassicarum in clypeos benè aptaverunt.

(Pro) lanceâ autem acutum juncum singuli accommodârunt sibi;

Et galeæ è cochleis subtilibus capita cooperiebant.

Muniti autem steterunt in ripis altis ,
 Quatientes lanceas: magno autem animo implebantur singuli.

Ζεὺς ὃ θεὸς καλέσας εἰς ἔρανον ἀσερόεντα
καὶ πολέμῃσιν πληθὺν δειξας, κρατερές τε μαχη-
ταίς

Πολλὰς κ' μεγάλας, ἠδ' ἔγχεα μακροὶ φέροντας
οἷοι κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδ' ἐγυγάντων,
ἠδὲ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ,
ἠ' μυσὶν, ἀθανάτων ἔθ' Ἀθίωαίλω προσέειπεν,
ὦ δύγατερ, μυσὶν ἢ ῥ' ἐπαλεξήσεσθε πορεύσει;
καὶ γὰρ σε κ' ἔνθ' ἵππὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
κνίσσῃ τερπόμυχοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιῶν.

ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. ἔθ' δ' ἐπροσέειπεν Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἐκ ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσὶν τειρομυχοῖσιν
ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔορ-
γαν,

στέρματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος, εἶνεκ' ἐλαίᾳ.
Τέτο δέ με λίλω ἔδακε φρένας, οἷον ἔ-
ρεξαν

πέπλον με κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνά μαμῶτα.
Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνητα,
τρώγλας τ' ἐμποίησαν. ὅθ' ἠπητής μοι ἐπέση,
καὶ παράσῃ με τόκος τέττε χάειν ἐξώρρισμα.
Χροσάρχη γδ' ὑφηνά, καὶ ἐκ ἔχω ἀνταποδέναι.
Ἄλλ' ἔθ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμῃσιν ἐκ ἐθελήσω·
εἰσὶ γδ' ἔθ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτον
ἔκ πολέμῃσιν ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίλω ἐκοπάθην,
ἔπνευ δευομυχίῃ, ἐκ εἶασαν θορυβῶντες
οὐδ' ὀλίγον κατὰμῦσαι ἐγὼ δ' αὖπν' ἐκατεκείμην
τυλὶ κεφαλῇ ἀλγῆτα, ἕως ἐκόησεν ἀλέκτωρ.
Ἄλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τέτοισιν ἀρήγειν,

Jupiter autem, Deos vocans in cœlum astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, potentesque
pugnatores

Multos & magnos, & lanceas longas gerentes,
Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantû,
Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis auxiliatores,
Vel Muribus, immortalium; & Palladem allocutus
O filia, muribus numquid auxiliatura ibis? (est:
Etenim tuum per templum semper exultant universi,
Odore delectati & cibariis ex sacrificiis.

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocuta est Pallas:
O pater, non certè unquam ego Muribus vexatis
Venerim auxiliatrix. quoniam mala multa mihi fe-
cerunt,

Coronas destruentes, & lucernas, propter oleum.
Hoc autem meum valdè momordit animum, quod
fecerunt:

Peplum meum corroserunt, quem texui laborans
Ex tramâ subtili & stamen subtile nevi,
Foraminaque fecerunt: ut futor mihi institit,
Exigitque à me usuras. hujus gratiâ irata sum.
Mutuata enim texui, neque possum restituere,
Sed neque sic Ranis ferre suppetias velim:
Sunt enim neq; ipsæ mentibus sane, quæ me primùm
Ex bello redeuntem, postquàm valdè defatigata fui,
Somni egentem, non permiserunt tumultuantes
Vel parum nictare; ego autem infomnis jacebam
Caput dolens, donec vocem edidit gallus.
Verùm agè supersedeamus iis suppetias ferre,

Μή κέ τις ἡμείων τρωθῆ βέλῃ ὀξυμένει.

Εἰσὶ γὰρ ἀγχίμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίῳ ἔλθοι.

Πάντες δ' ἐρανόθεν τερπώμεθα δ'ἦεν ὀρώντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη τῆ δ' αὐτε πεπεῖθοντο θεοὶ ἄλλοι.

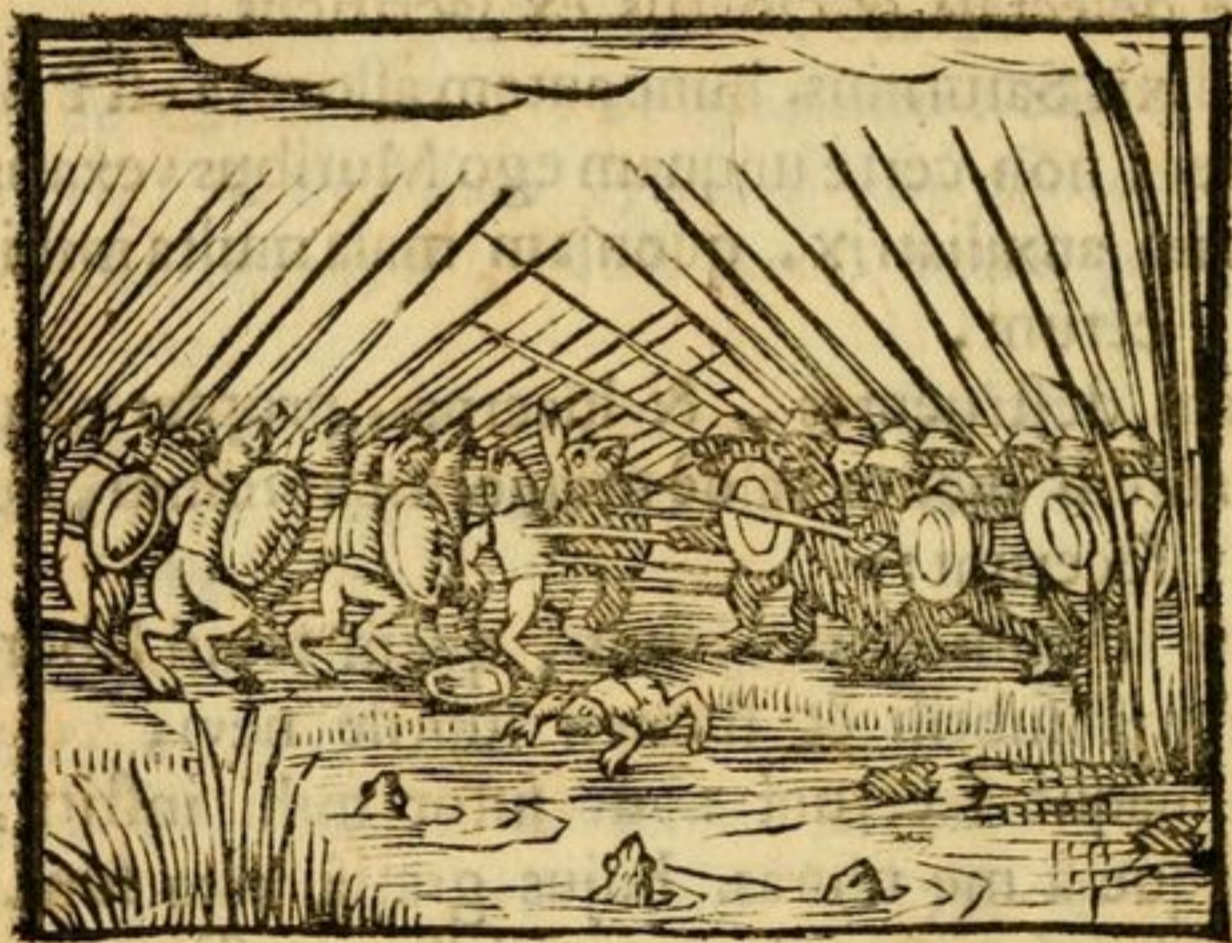
Πάντες, ὁμῶς δ' ἦλθον μὲν ἀολλέες εἰς ἓνα χώρον.

Κάδ δ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντες.

Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες

Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον ἐρανόθεν δὲ

Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτ' ὃ δ' ὕψιβάς Λαχλώρα ἔτασε δρεῖ,

Ἐσαότ' ἐν πορομάχοις, κτ' γαστέρα ἐς μέλαν ἦπαρ.

Κάδ δ' ἔπεσεν πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.

Τρωγλοδύτης ἧ μετ' αὐτὸν ἀκόνισε Πηλείωνα.

Πῆξεν δ' ἐν σέρνω σιβαρὸν δόρυ τ' ἧ πεσοῖτα

Εἶλε μέλας θάνατ' ὃ, φυγὴ δ' ἐκ σώματ' ἔπλη.

Σευτλαῖ' ὃ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχουτρον.

Ne quis vestrum vulneretur telo acuto :
 Cominus enim pugnant, etiam si Deus adversus eat.
 Omnes autē de cœlo delectemur: pugna intuentes.

Sic dixit, huic autem post paruerunt Dii alii
 Omnes: simul autē collecti venerunt in unū locum
 Veneruntque præcones duo, signum belli ferentes
 At tunc culices, magnas tubas habentes,
 Vehementem clangebant belli strepitum: cœli-
 tūs autem

Jupiter Saturnius intonuit signum belli mali.

Primus autem Hypsiboas Lichenorem vulneravit
 lanceâ,

Stantem inter propugnatores, per ventrem in
 medium jecur:

Conciditque pronus, liquidasque pulvere infecit
 comas.

Troglodytes autem post ipsum jaculatus est Pelio-
 nem, (cadentem

Infixitque pectori solidam lanceam, hunc autem
 Cepit nigra mors, anima que ex corpore evolavit.

Scutlæus autem occidit percussum in corde Em-
 basichytrum:

Ἀρϋοφάγῳ ὃ πολύφωτον κτ' ἰστέρα τύψεν.
 Ἡεῖπε ὃ φρίκῃς, ψυχὴν ὃ μελέων ἐξέπλη.
 Λιμνόχαις δ' οἷς εἶδεν ἄπολλύμενον Πολύφωτον,
 Τρωγλοδύτῳ πέτρῳ μυλοειδέϊ τρωῶσεν, ὅπιφθαῖς
 Ἀυχένα παρ μέσων. τὸν δὲ σκότῳ ὅσ' ἐκάλυ-
 λυψεν,
 Λειχλώωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δειρ φαεινῶ,
 Καὶ βάλεν (ἐδ' ἀφάμαρτε) καθ' ἥπαρ. ὡς δ'
 ἐνόησε
 Κραμβοφάγῳ, ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων.
 Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀπέληλυθ' ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐ-
 τόν.
 Κάωπεσε δ', ἐκ ἀνένευσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 Πορφυρέῳ, αὐτὸς ὃ παρ ἠϊόν' ἐξετανύσθη,
 Χορδήσι λιπαρῆσί τ' ἐπορνύμετο λαγόνεσσιν.
 Λιμνίσι δ' ὄχθαισι Τρωγλύφον ἐξενάειξε.
 Πτερογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνδι, εἰς φόβον
 ἤλθεν,
 Ἡλατο δ' ἐς λίμνῳ φεύγων, πλὴν ἀσπίδα ῥίψας.
 Ὑδροχαις δέ τε πέφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,
 Χερμαδίῳ πλήξας κτ' βρέγματι ἐγκέφαλῳ δὲ
 Ἐκ ῥινῶν ἔσαζε, παλάσσει δ' αἵματι γαῖα
 Λειχοπίναξ δ' ἐκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοί-
 τῳ,
 Ἐγγὴ ἐπαῖξας τὸν ὃ σκότῳ ὅσ' ἐκάλυψε.
 Πρασοφάγῳ δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἴλκυσε Κνιασο-
 διώκτῳ,
 Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήρας χειρὶ τένοντα.
 Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων ὧδ' ἐτεθνεώθων,

Artophagusq; Polyphonum circa ventrem percussit:
 Ceciditque supinus, animaque è membris evolavit.
 Limnecharis autē ut vidit peieuntem Polyphonum,
 Troglodytem petrâ molari vulneravit, præveniens,
 Juxta collum medium. huic autem caligo oculos
 cooperuit.

Lichenor autem in eum collimavit lanceâ splendidâ,
 Et percussit (neque aberravit) per jecur. ut autem
 intellexit.

Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens:
 Sed neque sic cessavit in aquis; persecutus enim
 ipsum est (Lichenor.)

Concidit autem, neque respiravit: tingebaturque
 sanguine lacus

Purpureo, ipse autem juxta littus extensus est,
 Intestinis pinguibusque irruens ilibus.

Limnesius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.
 Pternoglyphum autem videns Calamiothius, in me-
 tum incidit,

Saltavitque in lacum fugiens, clypeo abjecto.

Hydrocharis autem occidit Pternophagum Regem,
 Saxo percussum per sinciput. cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebaturque sanguine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Bor-
 borocæten,

Lanceâ impetum faciens: ei autem tenebræ oculos
 cooperuerunt. (cten,

Prassiphagus autem videns, pede traxit Cnissodio-
 In lacu autem suffocavit, tenens manu nervum.

Pficharpax autem ultus est socios mortuos, Et

Καὶ βάλε Πηλέσιον μὲν νηδύῳ εἰς μέσον ἦ-
παρ.

Πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' αἰδὸς δε βε-
βήκη.

Πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῆ δράκα ρίψεν ἐπ' αὐ-
τόν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλε πῶρ' ἀμι-
κρόν.

Θυμώθη δ' ἄρα κείνῳ ἔλων δέ γε χεῖρὶ παχείῃ
Κεῖμαρον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἀχθῆ ἀρέ-
ρης.

Τῷ βάλε Πηλοβάτῳ ὑπὸ γένατ'· πάρα δ' ἐκ-
λάσθη

Κνήμη δεξιτέρη· πέσε δ' ὑπὲρ ἐν κονίη-
σι

Κραυγασίδης δ' ἤμυε, καὶ αὐτοῖς βαῖνεν ἐπ' αὐ-
τόν.

Τύφε μέσῳ δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ
εἶσω

Ὀλύχονῳ δυνῆ· χαμαὶ δ' ἐκχυθεῖ ἀπαν-
τα

Ἐγκατ' ἐφελκομῆν ὑπὸ δέσμα χεῖρὶ πα-
χείῃ

Σιτοφάγῳ δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰ-
νῶς.

Ἠλάτο δ' εἰς τάφρον, ὅπως φύγη αἰπυὸν ὄλε-
θρον.

Et percussit Pelusium in ventrem in medium jecur.

Cecidit autem ante illum; anima autem in orcum ivit.

Pelobates autem videns, luti pugillum jecit in ipsum,

Et frontem inunxit, & excæcavit propemodum.

Iratus est autem ille, capiensque manu forti Jacentem in campo lapidem, gravem, pondus terræ,

Hoc percussit Pelobatem sub genu: tota autem fracta est

Tibia dextra: ceciditque supinus in pulveribus.

Craugasides autem ultus est, rursusque ibat in ipsum,

Percussitque ipsum per medium ventrem: totus ei intrò

Acutus juncus ingressus est: humi autem effundebantur universa

Intestina, sub extractam lanceam manu gravi.

Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis, Claudicans ex bello recedebat: dolore enim afficiebatur magno,

Saltavitque in fossam, ut fugeret diram perniciem,

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.

ὦκα δὲ τειρόμευθ' ἐς λίμνῳ ἤλαθ' φεύγων.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευεν ποροπεσόντα,

καὶ οἱ ἐπέδραμευ αὐθις, ἀποκτάμευαι μευεαίωνων.

Πρασαίθ' δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἠμίπνευεν ποροπεζόντα,

ἠλθε δὲ πορομάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξει χοίνω.

οὐδ' ἔρρηξε σάκθ' , χέτο δ' αὐτὸ δερὸς ἀκωκή.

Ἦν δέ τις ἐν μύεσι νέθ' , παῖς ἔξοχθ' ἀλλων,

Ἀρχέμαχθ' , φίλθ' υἱὸς ἄμύμονθ' Ἀρτεπιβέλας,

Ὀρχαμθ' , αὐτὸν Ἄρη φαίνων, κρατερὸς Μειδάρπαξ,

Ὃς μόνθ' ἐν μύεσιν ἀεισεύεσκε μάχεσθαι.

στῆ ἣ πρὸς λίμνῳ γαυρέμευθ' , οἶθ' ἀπ' ἀλλων.

στεύθ' δὲ ποροθήσειν βατράχων γυθ' αἰχμητάων

καὶ νύ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δένθ' ἦεν,

εἰ μὴ ἀρ' ὄξυ νόησε πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

καὶ τότε ἀπολλυμεύεσ βατράχες ᾤκτειρε Κρονίων.

Troxartes autem percussit Physignathum in pedis summitatem.

Celeriter autem dolens in lacum saltavit fugiens.

Troxartes autem, ut vidit adhuc semivivum qui antè ceciderat,

In illum irruit rursus, occidere desiderans:

Prassæus autem ut vidit adhuc semivivum qui antè ceciderat,

Venit per primos ordines, & jaculatus est acuto junco;

Neque fregit scutum. tenebatur quippe ipsius lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures juvenis filius egregius inter alios,

Cominus pugnans, charus filius boni Artepibuli,

Princeps, ipsum Martem præ se ferens, robustus Meridarpax:

Qui solus inter mures excellebat pugnando.

Stetit autem juxta lacum elatus, solus ab aliis, Jactabatque se depopulaturum Ranarum genus pugnacium;

Et certè perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,

Nisi statim intellexisset pater hominumque deorumque,

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset Saturnius.

Κινήσας ἧ κάρη, Τιδώδ' ἐφθίγγασθε φωνίω.

Ὡς πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὅν ὀφθαλμοῖσιν ὀρέ-
μαι

Οὐ μικρὸν μὲ ἔσληξε Μειδάριπαξ, κῆ λήμ-
νίω

Ἐννάειριν βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχι-
σα

Παλλάδα πέμφωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ
Ἄρην,

οἳ μιν ἀποχίσεις μάχης κρατερόν περ ἰόντα.

Ὡς αἶρ' ἔφη Κρονίδης. Ἄρης δ' ἀπαμείβετο
μύθη,

οὔτ' αἶρ' Ἀθλιναίης, Κρονίδη, θένθη, ἔτε Ἄρηθη

Ἰχθύσθ' βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπιῶ ὄλεθρον.

Ἄλλ' ἄγε πάντες ἰωμεν ἀρηγόνες· ἦ τὸ σὸν ὄπλον

κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον, ὀβριμοεργόν,

Ὡς Τιτᾶνας ἔπεφνας αἰείσας ἔξοχα πάντων,

Ἐγκέλαδον τ' ἐπίδησας, ἰδ' ἄγε φῦλα γιγάν-
των.

Moto autem capite, talem locutus est vocem:
 Eheu, certè magnum opus ante oculos video:
 Non parum me stupefecit Meridaripax, per la-
 cum

Trucidaturum se Ranas minatus. verum ocissi-
 mè

Palladem mittamus bellicosam, & Martem,
 Qui ipsum arcebunt a pugnâ, quamvis validum.

Sic locutus Jupiter. Mars autem responde-
 bat (hoc) sermone:

Neque certè Palladis, ô Jupiter, potentia, neque
 Martis

Poterit Ranis avertere diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliatores: vel tuum
 jaculum

Moveatur magnum, quod Titanes sustulit poten-
 ter operans,

Quô Titanas occidisti, egregios supra omnes,
 Enceladumque ligasti, & fera genera gigantum.

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κρονίδης δ' ἔβαλε φολλόεντα κεραιῶν.
 Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κεραιῶν, δειμαλέον Διὸς ὄσπλον,
 ἦ κ' ὀπιθνήσας· ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἀνακτοῦ.

Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλῶν βατράχους τε μύσας
 τε·

Ἄλλ' ἐδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μάλ-
 λον

Γέτο πορθήσειν βατράχων γῆναι αἰχμητῶν,
 εἰ μὴ ἀπ' ἐλύμπις βατράχους ἐλέησε Κρονίων,
 ὃς ῥα τότε βατράχοισιν, ἀρωγὰς εὐθύς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 δοξοβάται, σρεβλοὶ, ψαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 ὄσοφυεῖς, πλατύνωτοι, δόποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοὶ, χειροτένοντες, δῖο σέρων ἐσορῶντες,
 ὀκτάποδες, δικάρῳοι, ἀχειρίεις, οἱ δὲ καλοῦνται

Sic dixit. Saturnius autem jaculatus est ardens
fulmen;

Primum quidem intonuit, magnum autem com-
movit cœlum;

Sed postea fulmen, terribile Jovis telum,
Misit concussum: illud autem volavit à manū
domini.

Omnes quidem utiquè terruit jaculatus Ranas-
que Muresque.

Sed neque sic cessavit Murium exercitus, quin
amplius

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus pu-
gnacium,

Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset Satur-
nius.

Qui utique tunc Ranis auxiliares ilico mi-
sit.

Venerunt autem ex improvise incudes gerentes
in tergo; unguis curvis,

Oblique ingredienti, tortuosi, habentes corti-
ces in ore, ostripelles,

Ossei naturâ, lati tergo, rutilantes humeris,
Blæsi, nervosis manibus, à pectoribus intuen-
tes,

Octipedes, bicipites, sine manibus, qui di-
cuntur

Καρκίνοι, οἱ ῥα μυῶν ἕρας στομάτεσσιν ἔκοπλον,
 Ἡ δὲ πόδας & χεῖρας ἀνεγάμπλοντο δὲ λόγχαι.
 Οὓς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, ἔδ' ὑπέμειναν,
 Ἐς δὲ φυγῶν ἐτράποντο. ἰδύετο δὲ ἥλιος ἤδη,
 Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερον ἐξετελέσθη.

Canceri, qui murium caudas oribus incidebant,
 Et pedes, & manus: flecebanturque lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri Mures, neque susti-
 nuerunt;
 In fugamque versi sunt. occidebat autem Sol
 jam,
 Bellique finis uno die perfectus est.

Finis Batrachomyomachiae.

HISTORIÆ INTERPRETATIO.

INSTITUTUM antiquissimi Auctoris est, rerum humanarum inconstantiam notare ac levitatem. In primis, quanti homines habendi sint, inflatum animal ac vanum. Quorum bella sæpius successu quam prætextu carent: quod consilia Ranarum ac fortuna docet. Cæterum initia primosque motus, à Principibus haud raro esse, qui ut pacem turbant, ita bellum, ubi visum, facile obnoxiiis persuadent. Quorum causam cæteri sequuntur, quos jejuna fames ac prædarum amor, eò agit, ut spem, quam de morte hostis concepere, suâ non inviti emant. Nec consilia Deorum absunt. Ut minutis quoque adesse providentiam subinnuat. Nisi quod festive Homericos inducit, ut explodat. Qui cum metu vulnerrum certamen subterfugiunt, eorum vires, quos formidant, non excedunt. Ut vel uno hoc Theologiam Poëtarum, quanti sit, juventus æstimare discat. Alteri igitur cæduntur, alteri nonnunquam, sæpè utrique, cadunt. Et hic exitus eorum quæ ardore tanto ab hominibus geruntur. Quos si quis ex vero, cum Zenone ac Epicteto, intueri velit, nihil ultra Murium conditionem ac Ranarum agitare deprehendet. Utrobique eadem, aquam, terram, & ambigam cum Ranis vitam, aut latebras cum Muribus, invenies. Utrobique amicitias infidas ac prætextus. Pacem, bellum, cædes, fugas, ac postremò mortem. Quæ si parium post Mimimum, scenam cum Personis tollit: quanti denique humanæ res sint, sola profitetur.

BATRACHOMYOMACHIAM.

Ουδὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἐπήβολον, εἰδὲ λόγοισι,
 Οὐδ' εὐδαιμονίης Φημί καὶ εὐσταθείης.
 Ἀμφίβιῳ πᾶς ὧδε βίῳ· ὕδατος, γαῖας,
 Καὶ πάλιν αὖ τρωγλαί, καὶ Μυοπανδυσία.
 Εἴσασί τε νίκαι τε, φιλοφροσύνας τε καὶ ἔχθρας,
 Καὶ πάλιν εἰρήνη, καὶ πολέμους προφάσεις.
 Φρέσδας δὲ εὐνομίαι τε καὶ ἀθανάτων ὅπεις ἀγνῆ,
 Πᾶσιν ἐφισκεμύων, πᾶν ἧ μετρεχομύων.
 Πολοβατέων πλήρες μὲν ὕδωρ, πᾶσα δὲ τ' ἀγυῖα,
 Πλήρη δ' ἀθανάτων ἔρκεα καὶ λιμνῆες.
 Πάντα δ' ὕψιβάας, πάντα Φυσίγναθ' ἦρας.
 Πάντων Λειχομυλῶν Φῦλα καὶ Ἀρτέφάγων.
 Οἷον γὰρ σονόεσσα Μυῶν Βατράχων τ' ἀγερώχων,
 Εἰσιδέειν, τοίη καὶ μερόπων γῆυσί.

